

(2) פקיד-השומה רשאי להגיע לכלל פשרה על כל עבירה לפי הסעיף הזה, וכן רשאי הוא לעכב כל משאומתן משפטי לפי הסעיף הזה, או להגיע לכלל פשרה עליו, לפני הינתן פסק-הדין.

יש לשלם מס למרות כל משאומתן משפטי על ענשים וכו'.

44. כוננות משאומתן משפטי לשם הטלת עונש, קנס או תקופת מאסר, או הטלתם, לפי הפקודה הזאת, לא תהיינה פוטרות שום חברה או אדם אחר מחובת תשלום כל מס רווחי חברות, שהם עשויים להיות מתחייבים בו.

סיוג בדבר משאומתן משפטי פלילי.

45. קביעותיה של הפקודה הזאת לא תשענה על כל משאומתן משפטי פלילי לפי כל פקודה אחרת או חוק אחר.

כוח להתקין כללים.

46. הנציב העליון במועצה רשאי להתקין מוזמן לזמן כללים בדרך-כלל לשם ביצוע קביעותיה של הפקודה הזאת, ובמיוחד רשאי הוא לקבוע קביעות בכללים האלה בדבר —

(א) טפסי הדינים והחשבונות, התביעות, הרצאות-הדברים וההודעות לפי הפקודה הזאת;
(ב) כל אותם עניינים, שהפקודה הזאת מרשה לקבעם.

ה. ל. ג. גרניי
מנהל ענייני הממשלה.

28 במארס, 1947.

תש"ז 169 תקנות פקודת מס הכנסה,

מס' 13 לש' 1947.

פקודה הבאה לאחד ולתקן את החוק המתייחס למס הכנסה.

חוק יחוק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור:—

חלק א—אקדמות.

שם קצר.

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת מס הכנסה, 1947.

סירוש.

2. בפקודה הזאת —

„אדם” כולל כל חברה או התאחדות או חבר בני-אדם בין שהוא מאוגד ובין שאינו מאוגד;

„אדם נטול כושר” מובנו כל אדם שהוא קטן, שאינו שפוי בדעתו, שוטה, חולה-רוח או אדם הנתון בפסלות;

מס' 5 לש' 1942.

„בניין תעשייתי” מובנו, בגין כל בניין תעשייתי הנמצא בתחומי כל שטח, להבדיל משטח עירוני, כמובן הנודע לו בפקודת מס הרכוש החקלאי, 1942;

„הכנסה העשוייה להיות מתחייבת במס” מובנה הסכום הכולל של הכנסתו של כל אדם, מן המקורות שנוקבו בסעיף 5, הנשאר לאחר שהותרו הניכויים והפיטורים הנאותים, לפי הפקודה הזאת;

„חבר בני-אדם” מובנו כל חבר ציבורי, מאוגד או מצובר, וכל חברה, אגודת אחים, חברותה או אגודה של בני-אדם בין שהן מאוגדות ובין שאינן מאוגדות;

„חברה” מובנה כל חברה מאוגדת או רשומה לפי חוק כל-שהוא העומד בתקפו בפלשתינה (א"י) או במקום אחר, והמונח כולל אגודה שיתופית;

„יושב בפלשתינה (א״י)“, כשהמדובר הוא ביחיד, מובנו יחיד תושב פלשתינה (א״י), להוציא אותן תקופות-היעדרות זמניות, שתהיינה עשויות להיראות בעיני פקיד-השומה מסתברות ולא בלתי-עקיבות לטענתו של אותו יחיד שהוא יושב בפלשתינה (א״י); כשהמדובר הוא בחבר בני-אדם — מובנו חבר כל-שהוא של בני-אדם, שהשליטה על עסקיו והנהלתם געשות בפלשתינה (א״י);

„מס׳ מובנו מס׳-ההכנסה שהוטל בפקודה הזאת;

„נישום׳ מובנו אדם המתחייב בתשלום מס׳-הכנסה;

„נציב׳ מובנו הנציב שעליו הוטלה הגשמתה של הפקודה הזאת;

„נכס בית׳ מובנו, בגין כל נכס בית הנמצא בתחומי שטח עירוני, כמובן הנודע לו בפקודת מס הרכוש העירוני, 1940;

„פקיד שומה׳ מובנו כל פקיד, שאותו הרשה הנציב העליון לערוך שומה כל-שהיא לפי הפקודה הזאת;

„קרקע׳ מובנה, בגין קרקע כל-שהיא הנמצאת בשטח עירוני, כמובן שנודע לה בפקודת מס הרכוש העירוני, 1940, ובגין קרקע כל-שהיא הנמצאת בשטח כל-שהוא, להבדיל משטח עירוני, כמובן שנודע לה בפקודת מס הרכוש החקלאי, 1942;

„ריבית על תעודת-חוב׳ מובנה ריבית, המשתלמת בידי חברה לפי — או מכוח תקפם של — תעודת-חוב או שטר-נאמנות של תעודת-חוב, בין בצורת משכנתה ובין בצורת כלי או תעודה אחרים כל-שהם המודים בהתחייבות; „רשות מקומית׳ מובנה מועצת עירייה, מועצה מקומית, או רשות אחרת כיוצא באלה, שנתכוננה לפי פקודה כל-שהיא העומדת בתקפה אותה שעה ומתקינה את יצירתן של רשויות שלטון מקומיות, וכוללת אגודה שיתופית או חבר אחר כל-שהם, המשמשים אותה שעה בתפקידי רשות מקומית;

„שטח עירוני׳ מובנו שטח כל-שהוא, שבו משתלם מס רכוש עירוני מכוח תקפו של צ׳ו לפי סעיף 3 (1) של פקודת מס הרכוש העירוני או לפי סעיף 3 (1) של פקודת מס הרכוש העירוני, 1940;

„שנקבע׳ מובנו שנקבע בכלל לפי הפקודה;

„שנת שומה׳ מובנה התקופה של שנים-עשר חודש, המתחילה ביום האחד באפריל, 1947, וכלתקופה של שנים-עשר חודש שלאחריה.

חלק ב—הגשמה

3. לשם הגשמתה הראוייה של הפקודה הזאת רשאי הנציב העליון למנות נציב, פקיד-שומה ואותם פקידים ובני-אדם אחרים, שבהם עלול להיות צורך.

4.—(1) כל אדם, שעליו מוטלת חובה רשמית כל-שהיא, או המועבד בהגשמתה של הפקודה הזאת, יראה כל תעודות, ידיעות, דינים-וחשבונות, רשימות-שומה והעתקים של אותן רשימות, המתייחסים להכנסתו או לנסמני הכנסתו של אדם כל-שהוא, כסודיים ומסורים לו על מהימנותו, ויהיה נוהג בהם כן.

(2) שום אדם, שנתמנה לפי קביעותיה של הפקודה הזאת או המועבד בכיצוען, לא יידרש להראות בבית-משפט כל-שהוא דין-וחשבון, תעודה או שומה כל-שהם, או לגלות או להודיע לבית-משפט כל-שהוא עניין או דבר כל-שהם, שנודעו לו מתוך ביצוע חובותיו לפי הפקודה הזאת, אלא במידה שהדבר עשוי להיות נחוץ

108 א 0

108 א 0

מס' 42 ל'ש' 1940

מס' 42 ל'ש' 1940

מס' 5 ל'ש' 1942

פרק קמ"ז

מס' 42 ל'ש' 1940

108 א 0

מינוי רשות
מנשימה.

סודיות רשמית.

לצורך מתן נפקות לקביעותיה של הפקודה הזאת, מתוך סכייה לתביעה לדין על עזירה כל-שהיא, שנעשתה ביחס למס הכנסה, או בשעת תביעה כזאת לדין.

(3) מקום שהותקנו קביעות לפי חוק כל-שהוא, העומד בתקפו בחלק כל-שהוא של ארצות שלטונו של הוד רוממותו, או במקום כל-שהוא שבחסות הוד רוממותו, או בשטח-ארץ כל-שהוא, שבגיננו קיבל הוד רוממותו מאנדאט מטעם חבר הלאומים ובו משמשת ממשלת הוד רוממותו בממלכה המאוחדת — בדבר התרת הנחה ממס הכנסה בגין תשלום מס הכנסה בפלשתינה (א"י), לא ימנע חיוב הסודיות, שהוטל בסעיף הזה, מלגלות לפקידיה המורשים של הממשלה שבחלק, במקום או בשטח-הארץ ההם אותן עובדות העשויות להיות נחוצות כדי לאפשר את מתן ההנחה הנאותה במקרים, שבהם נתבעת הנחה ממס הכנסה בפלשתינה (א"י) או ממס הכנסה באותם החלק, המקום או שטח-הארץ האמורים לעיל.

108
162
70

(4) כל אדם, שבאחיותו או בשליטתו נמצאים כל תעודות, ידיעות, דינים-וחשבונות או רשימות-שומה או העתקים של אותן רשימות, המתייחסים אל הכנסתו — או נסמני הכנסתו — של אדם כל-שהוא, המוסר — או מנסה למסור — בזמן מן הזמנים אותן ידיעות או משהו הכלול באותם תעודות, דינים-וחשבונות, רשימות או העתקים לאדם כל-שהוא —

(א) שאינו אדם; שלו הרשהו הנציב העליון למסור זאת; או

(ב) שלא לצרכי הפקודה הזאת.

יאשם בעבירה על הפקודה הזאת, ומשיתחייב בדין, יהיה צפוי למאסר לתקופה שלא תעלה על שישה חדשים או לקנס שלא יעלה על מאה פונט.

חלק ג—הטלת מס.

שיטת מס הכנסה.

5.—(1) מס הכנסה יהיה משתלם — מתוך כפיפות לקביעותיה של הפקודה הזאת — כדי השיעור או השיעורים שנוקבו בזה הלן לשנת-השומה המתחילה באחד באפריל, 1941, ולכל שנת-שומה שלאחריה, מהכנסתו של כל אדם המתרבה, המושגת או המתקבלת בפלשתינה (א"י) בגין —

(א) השתכרויות או רווחים מכל מסחר או מלאכה, מקצוע או משלוח-יד כל-שהם לכל תקופת זמן שהיא שבה היו עשויים אותם מסחר או מלאכה, מקצוע או משלוח-יד להיבצע או להיעסק, או מטראנסאקציה או הרפתקה כל-שהן שטיבן מסחרי;

(ב) השתכרויות או רווחים מעבודה כל-שהיא, לרבות שויים הנאמד של כל מקום-התגוררות, אוכל או מושב (לאחר שהותר לנכות — במקרים שבהם אין מקום-ההתגוררות, האוכל או המושב ניתנים חינם — כל סכום ששולם או המשתלם בדרך דמי-שכירות, תרומה או בדרך אחרת תמורת אותם מקום ההתגוררות, אוכל או מושב) או כל קצובה אחרת: בתנאי שלא יהיה משתלם מס הכנסה לפי הסעיף הזה בגין קצובת-מחייה או קצובת-נסיעה או קצובת-כיבודים, אם

108
162
70

(i) הוכח — במקרה של קצובת-מחייה או קצובת נסיעה — כדי הנחת דעתו של פקיד השומה, כי הקצובה לא הוצאה לצרכים, שבגינם אין מתירים כל ניכוי לפי סעיף 12;

הכנסה

(ii) במקרה של קצובת-כיבודים — אין סכום הקצובה עולה על החמישה-עשר אחוזים מן המאה במשכורת השנתית (להוציא דמים, הטובות או

31
1948-1949
22.0.48

השתתפויות אחרות, שמקורן בעבודה), או מאתיים פונט, הכול לפי הסכום הקטן יותר, והוכח להנחת דעתו של פקיד השומה, כי הקצובה לא הוצאה לצרכים שבגינם אין מתירים כל ניכוי לפי סעיף 12 ;

(ג) השווי השנתי ניטו של נכס-בית או קרקע, שבהם משתמש בעליהם או משתמשים בהם בשמו, או משתמש בהם המחזיק חנם, לצרכי מושב או הניהוט ולא לצורך השתכרות או רווח ;

בתנאי שמקום אשר בו נערכו נכס-בית או קרקע לצרכי פקודת מס הרכוש העירוני, 1940, יהיו רואים את השווי שקובל לפי הפקודה האמורה, כאותו שווי שנתי ניטו ;

(ד) דייוידנדום, ריבית או גכיון ;

(ה) פנסיה, משימה או תשלומים שנתיים כל-שהם ;

(ו) דמי-שכירות, דמי-זכיון, פרמיות ורווחים אחרים כל-שהם שמקורם בנכס-

בית, קרקע או בניינים תעשייתיים כל-שהם ;
(ז) השתכרויות או רווחים ברכוש כל-שהוא, להבדיל מנכס-בית, קרקע או בניינים תעשייתיים ;

(ח) השתכרויות או רווחים שמקורם בחקלאות, עבודת-אדמה, ייעור או מטעים, לרבות שוויה של תוצרת כל-שהיא המתקבלת בגין השימוש בהון, רכוש, זרעים או חיות-בית לצרכי חקלאות, עבודת-אדמה, ייעור או מטעים, או חלק כל-שהוא ברווחים, העשויים להיות מתקבלים בגין אותו שימוש.

(2) כל סכום שמומש לפי ביטוח כל-שהוא מפני הפסד של רווחים יובא בחשבון בבירורם של רווחים או הכנסה כל-שהם.

(3) מקום שאדם עוסק בפלשתינה (א"י) בקיבולת חקלאית או תעשייתית או בקיבולת אחרת נבת-תוצרת, תהיה נודעת נפקות לקביעות הבאות, דהיינו —

(א) אם אותו אדם מוכר מוצר כל-שהוא של הקיבולת בשוק סיטוני, מחוץ לפלשתינה (א"י), או לשם מסירה מחוץ לפלשתינה (א"י), בין שנערך החוזה בתחומי פלשתינה (א"י) ובין מחוץ לפלשתינה (א"י), יהיו רואים את מלוא הרווחים, שמקורם במכירה, כהכנסתו של אותו אדם שנתרבתה או הושגה בפלשתינה (א"י) ; בתנאי שאם יוכח להנחת דעתו של פקיד-השומה, כי הרווח הוגדל מתוך פיעול היוצר מחוץ לפלשתינה (א"י), להבדיל מטיפול בידים, פיטום, מיון, אריזה או העברה מרשות לרשות, לא יהיו רואים אותה הגדלת רווח כהכנסה שנתרבתה או הושגה בפלשתינה (א"י) ;

(ב) אם אותו אדם מעביר מרשותו מוצר כל-שהוא של הקיבולת או עוסק בו באופן אחר מחוץ לפלשתינה (א"י), יהיו רואים את הרווח, שהיה עשוי להיות מושג אילו היה אותו אדם מוכר את המוצר בתנאים הטובים ביותר בשוק סיטוני מחוץ לפלשתינה (א"י), כרווח שמקורו באותה העברה מרשות, עיסוק או שימוש, וכהכנסתו של אותו אדם שנתרבתה או הושגה בפלשתינה (א"י).

(4) לצרכי הסעיף הזה יהיו רואים את כלל ההכנסה, שאותו השיג אדם כל-שהוא בגין השתכרויות או רווחים ממסחר או עסק כל-שהם, כאילו הושג בפלשתינה (א"י), אם השליטה על אותם מסחר או עסק והנהלתם מבוצעים בפלשתינה (א"י).

מס' 42 'יש' 1940.

108 א 0

108 א 0

108 א 0

108 א 0

108 א 0

135 א 0

(5)
(6)
H 5

יור שומה.
 תאריך: 31.1.47
 מס': 1048-1049
 22.9.48

6. — (1) מס בגין כל שנת-שומה — מתוך הכנסות לקניינותיו של סעיף-קטן (א) — יחוייב על, יורם וייגבה מן, ההכנסה, העשוייה להיות מתחייבת במס, של כל אדם בשנה הקודמת בסמוך לשנת-השומה, אף-על-פי שמקור ההכנסה עשוי היה להיפסק לפני שנת שומה או בהמשכה.

(2) מקום שבשנת-שומה כל-שהיא (הקרוייה להלן בסעיף-קטן זה "שנת השומה הנידונה") פוסק מהיות באחיותו של אדם כל-שוא מקור הכנסה כל-שהוא מן הסוג העשוי להיות מתחייב במס לפי פסקה (ב) או (ה) של סעיף-קטן (1) מסעיף 5, ואותו אדם נתחייב במס בגין ההכנסה מן המקור ההוא בשנת-השומה המסתיימת ביום 31 במארס, 1942, יחוייב מס על ההכנסה מן המקור ההוא ויורם וייגבה ממנה בשנת השומה הנידונה, כאילו היתה זו הכנסה של השנה הקודמת בסמוך לשנת השומה, ולא יחוייב מס על ההכנסה ההיא בשנת השומה הבאה בסמוך לאחר שנת השומה הנידונה, או על ההכנסה הממשית מן המקור ההוא בשנה הקודמת בסמוך לשנת השומה הנידונה, ולא ירם ולא ייגבה מהן:

תאריך: 31.1.47
 מס': 1048-1049
 22.9.48

בתנאי שיהיה הנציב רשאי להורות לפקיד-השומה לעיין ולתקן כל שומה שנערכה לשנת-השומה הקודמת בסמוך לשנת השומה הנידונה (וזה הראשונה קרוייה להלן בתנאי זה "השנה האחרונה") כאילו היתה ההכנסה מן המקור ההוא בשנה שלפני האחרונה — ההכנסה של השנה הקודמת בסמוך, וכאילו לא היתה הכנסה ממשית מן המקור ההוא באותה שנה, הקודמת בסמוך.

(3) כוחו של נציב יהא יפה להורות כל אותן הוראות (לרבות הוראות בדבר החזרת מס ששולם), שהיה עשוי לראותן נאותות לשם מתן נפקות לתכליות של סעיף-קטן (2).

הקופות שומה מיוחדות.

7. מקום שנוכח פקיד-השומה לדעת כי אדם כל-שהוא עורך כרגיל את החשבונות של מסחרו או מלאכתו או עסקו באיזה יום, להבדיל מן היום הקודם בסמוך לשנת שומה כל-שהיא, יהיה פקיד שומה רשאי להתיר כי ההשתכרויות או הרווחים של המסחר או המלאכה או העסק ההם יחושבו לצרכי הפקודה הזאת על ההכנסה של השנה המסתיימת באותו יום שבשנה הקודמת בסמוך לשנת-השומה, שבו נערכים כרגיל החשבונות של המסחר או המלאכה, או העסק האמורים:

בתנאי כי מקום שניתנה רשות על שנת-שומה כל-שהיא, יחושב, יורם וייגבה מס על כל שנה שלאחריה על השתכרויות או הרווחים בשנת השומה המסתיימת בתאריך דומה שבשנה הקודמת בסמוך לשנת-השומה, מתוך כפיפות לכל אותה התאמה, העשוייה להיות צודקת ומסתברת לדעתו של פקיד-השומה.

חלק ד—פיטורים.

פיטורים.
 תאריך: 31.1.47
 מס': 1048-1049

8. היה יהיו פיטורים מן המס: —
 (א) המסורת הרשמית שמקרה-מנהל ענייני הממשלה;
 (ב) הכנסתה של רשות מקומית כל-שהיא במידה שאותה הכנסה לא הושגה ממסחר או מלאכה או עסק שבהם עוסקת הרשות המקומית:

בתנאי שהנציב העליון במועצה רשאי לפטור בצו — מתוך כפיפות לאותם תנאים, שהוא עשוי להטילם, ולמשך אותה תקופה, שתהיה עשוייה להיות מצויינת בצו — את הכנסתה של רשות מקומית כל-שהיא שהושגה ממסחר או מלאכה או עסק, אם נוכח לדעת כי אותם פיטורים משמשים בדרך הטובה ביותר לטובת הציבור;

(ג) הכנסתה של אגודה שיתופית-במידה שהושגה מעיסוק עם חברים: בתנאי שהנציב העליון במועצה רשאי לפטור — לפי המלצתו של רשם האגודות השיתופיות, ואם נוכח לדעת כי אותם פיטורים הם משמשים בדרך הטובה ביותר לטובת הציבור — את הכנסתה של אגודה שיתופית כל-שהיא שהושגה מעיסוק עם שאינם-חברים;

108 א 0

(ד) הכנסתה של קרן-תגמולים כל-שהיא. שייתרה הוציא בהיתר רשות מקומית; הכנסתה של כל קרן-פנסיה, קרן-תגמולים, או קרן אחרת, שאותן אישר הנציב;

(ו) הכנסתו של כל מוסד בעל אופי ציבורי לענייני דת, צדקה או חינוך, במידה שאותה הכנסה לא הושגה ממסחר או מלאכה או עסק שבהם עוסק אותו מוסד, והכנסתו של נאמנות בעלות אופי ציבורי;

108 א 0
162 א 0

(ז) דמי-ההשתכרות המשלמים לחברים לשירותי-קבע קונסולאריים של מדינות זרות בגין משרותיהם או בגין שירותיהם בתפקידים הרשמיים

כ/ה' 108 א 0
22.9.48 א 6

(ח) דמי-ההשתכרות המשלמים מקרנות קיסריות לחברים לחילות הוד-רוממותו ולבני-אדם הנמצאים בשירות-קבע של הממשלה הקיסרית בפלשתינה (א"י) בגין משרותיהם במרותה של הממשלה הקיסרית;

21 א 0
כ/ה' 108 א 0

(ט) פנסיות לפצועים ולנטולי-יכולת, שהוענקו בגין פצעים או נטילת-יכולת שנגרמו במלחמה;

21 א 0

(י) כל סכום-קרן שנתקבל בדרך הענקת פרישה או מוות או פיצויים כוללים על מוות או חבלות;

21 א 0

(כ) רווחיו של בעל-ספינות שאינו תושב (פלשתינה (א"י)), כמוגדר בסעיף 20 של הפקודה הזאת, בתנאי שהמדינה שאליה משתייך אותו בעל-ספינות שאינו תושב (פלשתינה (א"י)) נוסלת פיטורים דומים לבעל-ספינות שאינם תושבים באותה מדינה אלא תושבי פלשתינה (א"י), ואם אותה מדינה היא מדינה שאינה הממלכה המאוחדת — בעל-ספינות שאינם תושבים באותה מדינה אלא תושבי הממלכה המאוחדת;

כ/ה' 108 א 0

31/ א 6

(ל) אותו חלק של הכנסה, שמשגו אדם כל-שהוא מזכיון שהעניקו הנציב העליון לאותו אדם, העשוי להיות פטור לפי תנאי הזכיון ההוא;

בתנאי ששום דבר שבסעיף הזה לא יתבאר כפוטר — בידי המקבלים — כל דיווידנדים, ריבית, הטבות, משכורות או שכר, ששולמו — בכללם או בחלקם — מן ההכנסה שפוטרה כן.

108 א 0 162 א 0

(מ) הנציב העליון רשאי להתקין בהכרזה, שתתפרסם בעיתון, כי הריבית המשלמת על מלווה כל-שהיא, שלה שועבדו ההכנסות הציבוריות של פלשתינה (א"י), תהיה פטורה מן המס, בין בדרך-כלל ובין רק בגין ריבית המשלמת לבני-אדם שאינם יושבים בפלשתינה (א"י); ואותה ריבית תהיה פטורה בהתאם לכך, החל מן התאריך וכדי השיעור, שניקבו בהכרזה.

10. לא ישתלם מס בגין הכנסה כל-שהיא, שמקורה מחוץ לפלשתינה (א"י) והיא מתקבלת בה בידי אדם כל-שהוא, הנמצא בפלשתינה (א"י) רק לשם איזה צורך זמני, ושלא מתוך כוונה כל-שהיא לכונן את מושבו בה, ולמעשה לא ישב

תושבים זמניים.

בפלטנינה (א"י) בשנה הקודמת לשנת-השומה בין בבת-אחת ובין לסירוגים, במשך תקופה השווה בכללה לשישה חודשים.

חלק ה-ניכויים.

10-ה.

108 א 0

ניכויים שהותרו.

11.—(1) לצורך בירור הכנסתו, העשוייה להיות מתחייבת במס, של כל אדם תנוכינה כל מוצאות והוצאות שבהן עמד אותו אדם בכללן, ואך ורק במשך השנה שקדמה לשנת-השומה בייצור הכנסה, ובכללן —

(א) סכים המשתלמים בידי אותו אדם כריבית על כסף שלוהו, מקום שנחה דעתו של פקיד השומה כי הריבית שולמה על הון ששימש בהשגת ההכנסה;

(ב) דמי-שכירות ששילם שוכר כל-שהוא של קרקע או בניינים, שהוא מחזיק בהם לצורך השגת ההכנסה;

(ג) מקום שאדם כל-שהוא, העוסק במסחר או מלאכה, עסק, משלוח-יד או מקצוע כל-שהם, הוציא סך כל-שהוא לחילופי מוסדה או מכונות כל-שהן, ששימשו או שומשו באותם מסחר או מלאכה, עסק, משלוח-יד או מקצוע ונתיישנו — סכום שווה-ערך ליציאות המוסדה והמכונות שהוחלפו, לאחר שינוכה מן היציאות ההן אותו סכום, שייצג את ההפחתה הכללית אשר אירעה בגלל כלייה או התבלות וכל סך שנתממש במכירתם, או יציאות המוסדה או המכונות החדשות, הכול לפי הסך הקטן ביותר;

(ד) כל סך, שהוצא לתיקונם של מקום, מוסדה ומכונות, המשמשים בהשגת ההכנסה, או לחידושם, תיקונם או שינויים של כלי-מלאכה, כלי-תשימישים או חפצים כל-שהם שבהם משתמשים לכך;

(ה) חובות רעים שאירעו במסחר או מלאכה, עסק, משלוח-יד או מקצוע כל-שהם, שהוכח בהם להנחת דעתו של פקיד-השומה, כי נעשו רעים במשך השנה הקודמת בסמוך לשנת-השומה, וחובות מסופקים, כדי אותה מידה שנאמדו כסדרם — להנחת דעתו של פקיד השומה — כי נעשו רעים במשך השנה האמורה, אף-על-פי שאותם חובות רעים ומסופקים חל פרעונם והיו טעונים תשלום לפני תחילתה של השנה האמורה, בתנאי שכל סכים, שנתפרעו במשך השנה האמורה לחשבון סכומים שהופחתו או הותרו לפני-כן בגין חובות רעים או מסופקים, יהיה נוהג בהם לצרכי הפקודה הזאת מנהג קיבוליהם של המסחר או המלאכה, העסק, משלוח-היד או המקצוע לשנה ההיא;

(ו) סך כל-שהוא, שתרמו מעביד, באורח תרומה שנתית-רגילה, וכן — באישורו של הנציב — כללו או חלקו של סך כל-שהוא, שתרמו מעביד, שלא באורח תרומה שנתית רגילה, לאגודה או לקרן של פנסיות או תגמולים או לאגודה או לקרן אחרות כל-שהן, שיהיה הנציב עשוי לאשרן;

(ז) היציאות בנקיטת אמצעים למניעת חשף-קרקע;

(ח) הוצאות בנקיטת אמצעי זהירות מפני התקפות מן האוויר;

(ט) בגין הפחתתו של בניין כל-שהוא, ~~המבנה~~ ~~ומשמשו בכללן או מעיקבו, לצורך המעלמן של מכונות, וכן הפחתתם של מכונות, מוסדה או רהיטים, שבבעלותו של הנישום, המשמשים לצורך עסק, משלוח-יד או מקצוע — סך שווה-ערך לאותם אחוזים מן המאה ביציאותיהם מעיקרא, שהוציא עליהם הנישום, פרט — במקרה של בניין — ליציאות הקרקע שעליה הוקם הבניין,~~

108 א 0
162 א 0
108 א 0

135 א 0

108 א 0

108 א 0
31/1/47

ככל אשר יהיה עשוי להיקבע במקרה כל-שהוא, או בסוג מקרים כל-שהוא, בתנאי כי —

(1) הפרטים שנקבעו הומצאו כהלכה ;

(11) מקום שאי-אפשר לתת נפקות מלאה לאותה התרה כל-שהיא בשנה כל-

שהיא, הואיל ולא היו, בגין השנה ההיא, כל רווחים או השתכרויות העשויים להיות מתחייבים במס, מן המקור שבגיננו נתבעת הפחתה, או הואיל והרווחים או ההשתכרויות, העשויים להתחייב במס, מן המקור ההוא היו קטנים מן ההתרה, ההתרה — או חלק ההתרה — שלהם לא ניתנה נפקות, הכול לפי העניין, ייוספו על סכום ההתרה בגין הפחתה לשנה הבאה, ויהיו רואים אותם כחלק מן ההתרה — אך אם אין התרה כזאת לשנה ההיא יהיו רואים אותם כהתרה — לשנה ההיא, וכך-הלאה בשנים שלאחר-מכן ;

(111) כלל סכומה של אותה התרה, שהותרה לפי הפקודה הזאת, שיחובר לכלל הפחתה שאירעה בגלל התבלות לפני תאריך תחילת תקפה של הפקודה הזאת, ויחושב לפי השיעורים שנקבעו, לא יעלה בשום פנים על היציאות מעיקרא שהוציא הנישום על הבניין, המכונות, המוסדה או הרהיטים, הכול לפי העניין, פרט — במקרה של בניין — ליציאות הקרקע שעליו מוקם הבניין ;

מס רווחי חברות, בהתאם לקביעותיו של סעיף 8 מפקודת מס רווחי חברות, מס' 12 '47, 108 '47 (י) 1947 ;

(כ) אותם ניכויים אחרים, שיהיו עשויים להיקבע בכלל כל-שהוא, שיותקן לפי הפקודה הזאת :

בתנאי כי —

(1) במקרה של הכנסה בגין נכסי-בית או קרקע, שנשומו לפי פסקה (ג) של סעיף-קטן (1) מסעיף 5, יהיה הניכוי האחד אשר יותר סכום השווה לכלל סכום ריבית כל-שהיא, ששולם על חשבון משכנתה כל-שהיא על נכסי-הבית או הקרקע ולסכום מס רכוש עירוני כל-שהוא ששולם על נכסי-הבית או הקרקע, אם אותו כלל סכום אינו עולה על ערכם השנתי של נכסי-הבית או הקרקע, או סכום השווה לערכם השנתי הנקי של נכסי-הבית או הקרקע, אם כלל הסכום של אותה ריבית ואותו מס רכוש עירוני עולה על אותו ערך שנתי נקי ;

(11) מקום שביום האחד בספטמבר, 1941, או לאחר תאריך זה, אך לפני היום האחד באפריל, 1946, הועברו כל מסחר או מלאכה או עסק, או חלק או אקטיב כל-שהוא מהם, או מקום שביום האחד באפריל, 1946, או לאחר-מכן, מועברים כל מסחר או מלאכה או עסק, או חלק או אקטיב כל-שהוא מהם, על-ידי אדם אחד לאדם אחר ונחה דעתו של הנציב והוא מכריע כי הדעה המכרעת באותם מסחר או מלאכה או עסק, או חלק או אקטיב מהם, בין שהחזקה במישרים או בעקיפים, בין על-ידי החזקת מניות ובין בדרך אחרת, נשארה או נשארת, הכול לפי העניין, בידי האדם שהחזיק או המחזיק, הכול פי העניין, בדעה המכרעת באותם מסחר או מלאכה או עסק, או בחלק או באקטיב מהם, עובר לקרות המאורע הנזכר להלן, היינו —

(א) במקרה שאותה העברה היוותה, או מהווה, הכול לפי העניין, חלק מאיזו טראנסאקציה אחרת או טראנסאקציות אחרות, או היתה או הינה, הכול

- (ב) תשלומי-כיס או הוצאות כל-שהם, שאינם כסף ששולם או הוצא כולו ואך ורק לצורך השגת הכנסה;
- (ג) הון כל-שהוא שלוקח חזרה או סך כל-שהוא המשמש או המכוון לשמש כהון;
- (ד) יציאות של שכלולים כל-שהם;
- (ה) כל הפסד או הוצאה, העשויים להתפרע לפי ביטוח או חוזה פיצויים כל-שהם;
- (ו) דמי-שכירות או יציאות תיקונים של מקום, או חלק של מקום, כל-שהם, שלא שולמו או שלא עמדו בהם לצורך השגת ההכנסה;
- (ז) סכומים כל-שהם ששולמו או שיהיו עשויים להשתלם בגין מס-הכנסה או מס-יתר של הממלכה המאוחדת, או מס-הכנסה פלשתינאי (א"י) או מס-הכנסה קיסרי.

התרת עימות הפסדים.

13.—(1) הסכום של הפסד, שבו עמד אדם כל-שהוא במשך השנה הקודמת לשנת השומה, במסחר או מלאכה, עסק, משלוח-יד או מקצוע כל-שהם, שאילו היה רווח היה עשוי להיות נישום לפי הפקודה הזאת, רשאים לעמתו לעומת הכנסתו של אותו אדם ממקורות אחרים באותה שנה.

(2) מקום שהסכום של הפסד, שבו עמד אדם כל-שהוא בשנה הקודמת לשנת שומה כל-שהיא, במסחר או מלאכה, עסק, משלוח-יד או מקצוע כל-שהם, שבהם עוסק אותו אדם, בין לבדו ובין בשותפות, הוא הפסד כזה, שאי-אפשר לעמת את כללו לעומת הכנסתו ממקורות אחרים באותה השנה עצמה, יועבר הסכום של אותו הפסד — כדי המידה שלא עומתה לעומת הכנסתו ממקורות אחרים באותה השנה עצמה — לשנים הבאות ויועמת — פרט למה שנקבע בזה להלן — לעומת מה שהיה אלמלא כן, הכנסתו העשויה להיות מתחייבת במס במשך שש השנים הבאות — בזה אחר זה:

21 80
12 80
108 80

בתנאי כי —

- (א) הסכום של כל הפסד כזה, שהותר לעמתו בשעת חישוב ההכנסה, העשויה להיות מתחייבת במס, בשנה כל-שהיא, לא יעומת בשעת חישוב ההכנסה, העשויה להיות מתחייבת במס, בשנה אחרת כל-שהיא;
- (ב) בשום פנים לא יותר אותו עימות כדי שיעור שיהיה מפחית את המס, המשתלם על שנת-שומה כל-שהיא, עדי-כדי פחות ממחציתו של הסכום שהיה משתלם אילו לא הותר העימות.

יכולו מקרה של 208 ישראלי

14. בקובץ הפנסיה המועדף לא יחויב הולש ביושרה בעסק השני

הקצאת לשם השלמה, ודבר יכולו של ³²⁵ ~~השנים~~ אלוה

1947 - 6 - 20

מאה פונט.

בתנאי שבמקרה של יחיד המוכיח להנחת דעתו של פקיד-השומה כל הכנסתו העשויה לזנות מתחייבת במס, כוללת הכנסה של אשתו בגין השתכרויות או רווחים

התנאי שבמקרה של יחיד המוכיח לפקיד השומה כי הפנסיה המועדפת בו כוללת הכנסה של אשתו מכל מלאכה, עסק, משלוח יד או אחרת, יחויב יכולו של

לפי העניין, מחוברת אליה או אליהן — אותה טראנסאקציה, או הראשונה באותן טראנסאקציות, הכול לפי העניין; או

(ב) במקרה שאותה העברה לא היוותה, או אינה מהווה, הכול לפי העניין, חלק מאיזו טראנסאקציה אחרת או טראנסאקציות אחרות, או לא היתה או אינה, הכול לפי העניין, מחוברת אליה או אליהן — אותה העברה. יהיה הסכום, שמקבל ההעברה של אותם מסחר או מלאכה או עסק, או חלק או אקטיב מהם, רשאי לנכותו לפי פסקה (ג) של הסעיף הקטן הזה, והסך, שאותו מקבל העברה רשאי לנכותו לפי פסקה (ט) של הסעיף הקטן הזה, הסכום או הסך — הכול לפי העניין — שיהיה האדם המעביר אותם מסחר או מלאכה או עסק, או חלק או אקטיב מהם, רשאי לנכותם ממקבל ההעברה, אילו לא נתקיימה אותה העברה, ואם נתקיימה כל העברה כזאת לפני יום האחד באפריל, 1946, ומקבל העברה ניכה סכום כל-שהוא לפי פסקה (ג) של הסעיף-הקטן הזה או סך כל-שהוא לפי פסקה (ט) של הסעיף-הקטן הזה, העולה על הסכום או הסך שהיה רשאי לנכותם, אילו נעשה הניכוי בהתאם לקביעותיו של הסעיף הזה, שהיה להן תוקף מיד לאחר היום האחד באפריל, 1946, לא יהיו רואים אותו עודף כאילו נוכה שלא בהיתר, אלא שהוא יובא בחשבון בשעה שיחושבו כלל ההפחתה, הנזכר בפסקה (ג) של הסעיף-הקטן הזה, או כלל הסכום (סמ"ך פתוחה) שנוכו לפי פסקה (ט) של הסעיף הקטן הזה, הכול לפי העניין.

קביעותיו של התנאי הזה תחולנה במקרה העברתם של שני מסחרים או מלאכות או יותר או שני עסקים או יותר, או חלק או אקטיב כל-שהוא מהם, בידי שני בני-אדם או יותר, לאדם אחר כדרך שהן חלות במקרה העברתם של מסחר או מלאכה או עסק כל-שהם או אקטיב כל-שהוא מהם, על-ידי אדם אחד למשנהו, אם נוכח הנציב ומכריע כי הדעה המכרעת באותם מסחרים או מלאכות או עסקים, או חלק או אקטיב מהם, מיד לאחר אותה העברה, היתה מוחזקת או הינה מוחזקת, הכול לפי העניין, בכללה בידי האנשים שהחזיקו — כל אחד ואחד לחוד — בדעה המכרעת בכל אחד ואחד מאותם מסחרים או מלאכות, או בכל אחד ואחד מאותם עסקים, או בחלק או באקטיב מהם, עובר לקרות המקרה הנזכר לעיל.

כשבאים לקבוע — לצרכי התנאי הזה — אם הדעה המכרעת במסחר או במלאכה או בעסק כל-שהם, או בחלק או באקטיב כל-שהוא מהם, נשארה או נשארת, או היתה מוחזקת או הינה מוחזקת, בידי אדם כל-שהוא, הכול לפי העניין, יהיו רואים אדם כל-שהוא, שהוא קרובו של אותו אדם הנזכר תחילה בגדר מובנו של סעיף-קטן (6) מסעיף 26, כאילו היה אותו אדם עצמו שהוא הוא אותו אדם הנזכר תחילה.

שום דבר הכלול בתנאי זה לא ימנע הקשייה בערעור, בהתאם לסעיף 60, על הכרעת הנציב מתוך השתמשותו בכוח, שהוענק לו בתנאי הזה. ⁽²⁾ הנציב העליון במועצה רשאי להתקין בכללים את שיטת חישובם או הערכתם של הניכויים, שהותרו או נקבעו לפי הסעיף הזה.

12. לצורך בירור הכנסתו, העשוייה להיות מתחייבת במס של אדם כל-שהוא, לא יותרו ניכויים בגין:

(א) הוצאות-בית או הוצאות פרטיות;

108 A 0

ניכויים שאין להחרימם.

162 א
 135 א
 88
 162 א
 108 א
 162 א
 16
 16
 162 א
 21 א

ובתנאי נוסף, שכלל הניכוי שיותר לפי הפסקה הזאת לא יעלה על מאתיים פונט
 17. במקרה של יחיד, שאינו יושב בפלשתינה (א"י) במשך השנה שקדמה לשנת-
 השומה, רשאי הנציב העליון במועצה להתקין כללים כדי לקבוע —
 (א) אי-אלה ניכויים אפשר להתירם מהכנסתו של אותו יחיד;
 (ב) היחיד או הסוגים של יחידים, שעליהם יחולו אותם ניכויים כל-שהם.

18. הניכויים, שהותקנו בסעיף 11, וההתרות, שהותקנו בסעיף 13, אין לעשותם, אלא אם הוראו לפקיד-השומה חשבונות נאותים — כדי הנחת דעתו של פקיד-השומה — בצירוף חישוב, המראה את הרווחים, העשויים להתחייב בשומה, של המסחר או המלאכה, העסק, משלוח-היד או המקצוע.

ניכויים שאין לעשותם אלא אם מתנהלים חשבונות נאותים.

חלק ו- קביעות מיוחדות.

19. למרות כל דבר להיפוכו של עניין, הכלול בפקודה הזאת, מותקן בזה כי שומתן של חברות-ביטוח תיערך כלהלן:—

חברות ביטוח.

(א) במקרה של חברה, העוסקת בעסקי-ביטוח כלליים, מקום שההשתכרויות או הרווחים מתרבים בפלשתינה (א"י) — או בחלקם בפלשתינה (א"י) ובחלקם מחוץ לפלשתינה (א"י) — יתבררו ההשתכרויות או הרווחים, שעליהם עשוי מס להשתלם, מתוך שתוקחנה הפרימיות ברוטו והריבית והכנסה אחרת, שנתקבלו, או העשויות להתקבל, בפלשתינה (א"י) (פחות — כל פרימיות שהוחזרו למבוטחים ופרימיות ששולמו על ביטוח-משנה), ותנוכה מן היתרה שנתקבלה כן קרן לסיכונים, העומדים בעינם, לפי שיעור אחוזים המקובל על החברה ביחס לכלל פעולותיה, בשביל סיכונים כאלה בסוף השנה הקודמת לשנת-השומה, ותוסף על-כך קרן שמורה, שחושבה בדומה לכך לממן סיכונים העומדים בעינם, שעדיין לא הוצאה בתחילת השנה הקודמת לשנת-השומה, ומן הסכום ניטו שנתקבל כן ינוכו ההפסדים למעשה (פחות — הסכום שנתפרע בגינם לפי ביטוח-משנה), הוצאות ההנהלה והסוכנות בפלשתינה (א"י), ומתכונת הוגנת של הוצאות המשרד הראשי של החברה, אם נמצא הוא מחוץ לפלשתינה (א"י).

162 א
 162 א

ב) במקרה של חברה העוסקת בעסקי-ביטוח כלליים בלבד, או נוסף על עסקי-ביטוח כלליים — יהיו ההשתכרויות או הרווחים, מעסקי-ביטוח-חיים, הכנסת ההשקעה פחות הוצאות ההנהלה ועמילות בכלל זה.

בתנאי כי מקום שקיבלה אותה חברה פרימיות מחוץ לפלשתינה (א"י) יהיו ההשתכרויות והרווחים כדי אותה המתכונת מכלל הכנסת ההשקעה של החברה, שהיא מתכונתן של הפרימיות שנתקבלו בפלשתינה (א"י) — מכלל הפרימיות, או — מן ההכנסה של החברה מהשקעות בפלשתינה (א"י), הכול לפי הסכום הגדול יותר, לאחר שתנוכיה מן הסכום, שנתקבל כן, הוצאות הסוכנות בפלשתינה (א"י) ומתכונת הוגנת של הוצאות המשרד הראשי של החברה.

162 א
 65 א

20. — (1) מתוך כפיפות לקביעותיה של פסקה (כ) מסעיף 8 של הפקודה הזאת — מקום אשר אדם שאינו תושב עוסק בעסקי בעל-ספינות או חוכר-ספינות, וספינה כל-שהיא, השייכת לו או שהוא חוכר אותה, פוקדת מבואיים בפלשתינה (א"י) —

בעלי-ספינות שאינם תושבים.

מעבודה כל-שהיא, יותר ניכוי של חמישים פונט או של הכנסה מאותה עבודה של אשתו, הכל לפי הסכום הקטן יותר.

(2) בבירור הכנסתו, העשוייה להיות מתחייבת במס, של יחיד, המוכיח להנחת דעתו של פקיד-השומה כי היו לו ילדים בחיים — במשך תקופה כל-שהיא של השנה הקודמת בסמוך לשנת השומה — שכל כלכלתם היתה עליו ולא מלאו להם עשרים שנה, יותר ניכוי של ארבעים פונט בגין ילד אחד, שלושים פונט בגין ילד שני ועשרים פונט בגין ילד רביעי:

ואם נטוי על הכנסה של אשתו
אז לא ילד אחד

בתנאי שלא יותר ניכוי בגין כל ילד, שהיה זכאי בזכות עצמו בהכנסה העולה על חמישים פונט בשנה הקודמת בסמוך לשנת השומה, להוציא הכנסה כל-שהיא מפרס-לימודים, קצבת-לימודים או הקדש-חינוכי אחר כיוצא באלה.

(3) בבירור הכנסתו, העשוייה להיות מתחייבת במס, של יחיד, שאינו ראוי לניכוי לפי סעיף-קטן (1) ואינו ראוי לניכוי לפי סעיף-קטן (2), אך מוכיח הוא — להנחת דעתו של פקיד-השומה — כי במשך חלק כל-שהוא של השנה, הקודמת בסמוך לשנת-השומה, עמד בהוצאה לשם קיומו של אדם נטול-יכולת לקיים את עצמו או של ילד, להבדיל מילדו של אותו יחיד, שלא מלאו לו עשרים שנה ביום האחרון של השנה הקודמת בסמוך לשנת-השומה, יותר ניכוי ההוצאות, שבהן עמד כן, מתוך כפיפות למאכסיו של חמישים פונט בגין אותו אדם אחד או אותו ילד אחד.

108-70

(4) (א) יחיד כל-שהוא, הראוי לניכוי לפי סעיף-קטן (2) ואינו ראוי לניכוי לפי סעיף-קטן (1), יהיה זכאי בהפחתת סכום המס, אשר — אילולי קביעותיה של הפסקה הזאת — היה משתלם בגין הכנסתו, העשוייה להיות מתחייבת במס, בסכום, השווה למס — לפי השיעור הנמוך ביותר של מס, שנקבע בסעיף 29 — על הסכום, שבו עולה הסך של מאה וחמישים פונט על הכנסתו העשוייה להיות מתחייבת במס;

(ב) יחיד כל-שהוא, הראוי לניכוי לפי סעיף-קטן (2) והוא ראוי לניכוי גם לפי סעיף-קטן (1), יהיה זכאי בהפחתת סכום המס, אשר — אלמלא קביעותיה של הפסקה הזאת — היה משתלם בגין הכנסתו המתחייבת במס, בסכום, השווה למס — לפי השיעור הנמוך ביותר של מס, שנקבע בסעיף 29 — על הסכום, שבו עולה הסך של מאה פונט על הכנסתו המתחייבת במס; בתנאי שסכומה של הפחתה לפי הסעיף-קטן הזה לא יעלה על הסכום של מס, שהושם על הכנסה העשוייה להיות מתחייבת במס.

ניכויים בגין ביטוח תנים
162-70

(5) בבירור הכנסתו, העשוייה להיות מתחייבת במס, של יחיד כל-שהוא, אשר — (א) כבר ביטח את חייו או את חיי אשתו בחברת ביטוח כל-שהיא, או (ב) כבר תרם תרומה שנתית לפנסיה, או לאגודה, או לקרן לתגמולים או לכל אגודה או קרן אחרות, שאותן עשוי הנציב לאשר, וזר יותר ניכוי סכומה השנתי של הפרימיה, ששילמו על אותם ביטוח ותרומה כאמור לעיל, במשך השנה הקודמת לשנת-השומה; בתנאי כי לא יותר כל ניכוי כזה בגין כל סכום שנתי כזה של פרימיה או תרומה, שיעלה על סכום השווה לשישית אחת מהכנסתו, העשוייה להיות מתחייבת במס, של אותו יחיד, שיהיה נאמד בהתאם לקביעותיה של הפקודה הזאת לפני שייעשו הניכויים הנקובים בסעיף הזה ובסעיפים 14 ו-15.

162-70

(ז) תרם, אחרי כ"א אבן ב' תש"ח (7 באב, 1948), תרומה לקרן לאומית, לאחד מצדדי האגודה (התכנסה)

יהיו רואים את רווחיו המלאים שמקורם בהשאת נוסעים, דואר, בהמות או סחורות, שירדו בספינה בפלשתינה (א"י), כמתרבים בפלשתינה (א"י):

בתנאי שהסעיף הזה לא יהול על סחורות, שהובאו לפלשתינה (א"י) רק להעברה מאמצעי תעבורה אחד למשנהו בלבד.

(2) מקום שלתקופת-חשבון כל-שהיא מראה אותו אדם את תעודת-האישור שנזכרה בסעיף-קטן (3) של הסעיף הזה, יהיו הרווחים, שמקורם בפלשתינה (א"י) מעסקי-ספנות שלו לא-יתה תקופה, לפני ניכוי התרות כל-שהן בגין הפחתה, סך המתייחס אל הספים, העשויים להתקבל בגין השאת נוסעים, דואר, בהמות וסחורות שירדו בספינה בפלשתינה (א"י), כיחסם של כלל הרווחים, המסומנים בתעודת-האישור היא לאותה תקופה, אל כלל הסך, העשוי להתקבל על-ידו בגין השאת נוסעים, דואר, בהמות וסחורות.

(3) תעודת-האישור תהיה זו המוצאת על-ידי רשות מס הכנסה כל-שהיא, או בשמה, ועליה נחה דעתו של פקיד-השומה, כי היא מחשבת ושמה (ש"ן ימנית) — את רווחיו המלאים של האדם שאינו תושב מעסקי-הספנות שלו — על יסוד, שאינו שונה שינוי של ממש מזה שנקבע בפקידה הזאת, והיא תעיד — לתקופת-חשבון כל-שהיא בדבר אותו עסק על:—

(א) יחסם של הרווחים, או — מקום שאין רווחים — של ההפסד, כפי שחושבו לצרכי מס הכנסה על ידי הרשות ההיא ללא התרת התרה כל-שהיא בדרך הפחתה, אל כלל הספים העשויים להתקבל בגין השאת נוסעים, דואר, בהמות או סחורות; וגם

(ב) יחסה של ההתרה בגין הפחתה, כפי שחישבה אותה הרשות ההיא, אל כלל הסכים האמורים, העשויים להתקבל בגין השאת נוסעים, דואר, בהמות וסחורות.

(4) מקום שבגלל נימוק כל-שהוא אי-אפשר להטיל — באופן מניח את הדעת — את קביעותיו של סעיף-קטן (2) בזמן השומה, מותר לחשב את הרווחים, שמקורם בפלשתינה (א"י), לפי שיעור אחוזים הוגן בסכום המלא, העשוי להתקבל לחשבון השאת נוסעים, דואר, בהמות וסחורות, שירדו בספינות בפלשתינה (א"י):

בתנאי כי מקום שנישום אדם כל-שהוא בשנת-שומה כל-שהיא בזיקה על אותו שיעור אחוזים, יהיה הלה זכאי לתבוע בכל זמן במשך שש שנים לאחר סופה של אותה שנת-שומה, כי התחייבותו במס על השנה ההיא תחושב מחדש על היסוד שהותקן בסעיף-קטן (2) של הסעיף הזה.

(5) מקום שפקיד השומה מכריע כי ספינה, השייכת לבעל ספינות או חוכר ספינות מיוחד שאינו תושב, פקדה מבואים בפלשתינה (א"י) פקידה מקרית, וכי אין לסכות לפקידות נוספת של אותה ספינה או ספינות אחרות, הנמצאות באותה בעלות, לא תחולנה קביעותיו של הסעיף הזה על הרווחים מאותה ספינה, והם לא יהיו עשויים להתחייב במס.

21. מקום אשר אדם, שאינו תושב, עוסק בעסקי העברה באוויר או בעסקי ממס בשורות בטלגראף-כבלים או באלחוט, יהיה הלה עשוי להיות נישום למס כאילו היה בעל-ספינות, שאינו תושב, וקביעותיו של סעיף 20 תחולנה — בשינויים המתאימים — על חישוב רווחיו או השתכרויותיו של אותו עסק.

קיבולות של
העברה באוויר,
טלגראף-כבלים
ואלחוט של מי
שאינם תושבים.

22. מקום שפקודת המסחר עם האויב, 1939, או פקידה אחרת או חוק אחר כל-שהם, המתייחסים אל מסחר עם האויב, משפיעים על אדם או מתייחסים אל הכנסה או רכוש כל-שהם, תהיה נידעת נפקות לקביעות הרשומות בתוספת.

קביעות בדבר
בנייארם, הכנסה
או רכוש שעליהם
משפיע החוק
ומתייחס אל
מסחר עם האויב.
מס' 36 לש' 1080.

הכנסת האשה.

23. לצרכי הפקודה הזאת יהיו רואים את הכנסתה של אשה נשואה, החיה עם בעלה, כהכנסתו של הבעל, והיא תחוייב על שם הבעל ולא על שמה ולא על שם נאמנה שלה:

162 א
65 א
135 א

בתנאי שהחלק ההוא מכלל סכומה של המס, שבו חוייב הבעל, שמתכונתו אל כלל הסכום ההוא היא כמתכונת סכום הכנסתה של האשה אל סכום כלל הכנסתם של הבעל והאשה, מתר לגבותו — אם יש צורך בכך — מן האשה, אף-על-פי שלא נערכה עליה שומה.

העברות 5טובח
י"ד.

24. מקום שבחיוו של המעביר משתלמת בתוקף—או בתוצאת—העברה כל-שהיא, שנעשתה בחיוו של המעביר, הכנסה כל-שהיא — במשך השנה הקודמת לשנת-שומה כל-שהיא — במישרים או בעקיפים, לאדם כל-שהוא או לטובתו, בין בהווה ובין בעתיד, ובין לאחר מילוי תנאי או קרות מקרה, ובין כתוצאת השימוש בכוח או בשיקול-דעת, שהוענקו לאדם כל-שהוא, או בדרך אחרת, או שרואים אותה הכנסה — לפי קביעותיו של סעיף 26 — כאילו נתקבלה במישרים או בעקיפים בידי אדם כל-שהוא או לטובתו, בין בהווה ובין בעתיד, ובין לאחר מילוי תנאי או קרות מקרה, ובין כתוצאת השימוש בכוח או בשיקול-דעת, שהוענקו לאדם כל-שהוא, או בדרך אחרת, יטופל בהכנסה לצרכי הפקודה הזאת, אם בתחילת השנה הקודמת לשנת-השומה לא מלאו לאדם ההוא עשרים שנה ולא היה נשוי, כהכנסתו של המעביר באותה שנה, ולא כהכנסתו של אדם אחר כל-שהוא.

לצרכי הסעיף הזה כוללת המלה „העברה“ כל נאמנות, הענקה, ברית, הסכם, סידור או העברת אקטיב.

שום דבר שבסעיף הזה לא ימנע מכך, שיטופל — לצרכי מס — בהכנסה כל-שהיא, לפי העברה כל-שהיא, כהכנסתו של המעביר בכל מקרה שעליו אין הסעיף הזה חל.

העברות העשויות
להיות מופקעות.

25.—(1) מקום, שמכוח תקפה או בתוצאתה של כל העברה, העשויה להיות מופקעות, בין שנעשתה לפני יום האחד באפריל, 1947, ובין לאחר-מכן, עשויה להשתלם הכנסה כל-שהיא — במשך השנה הקודמת לכל שנת שומה, המתחילה ביום האחד באפריל, 1947, או לאחר-מכן — לאדם כל-שהוא, או שרואים אותה — לפי קביעותיו של סעיף 26 — כאילו קיבל אותה אדם כל-שהוא, יטופל באותה הכנסה לשנה ההיא — לצרכי הפקודה הזאת — כהכנסתו של המעביר, ולא כהכנסתו של אדם אחר כל-שהוא.

(2) לצרכי הסעיף הזה —

(א) המלה „העברה“ כוללת כל נאמנות, הענקה, ברית, הסכם, סידור או העברה של אקטיב;

(ב) יהיו רואים העברה כעשויה להיות מופקעת, אם היא כוללת קביעה כל-שהיא בדבר העברתה או העברתה מחדש — בין במישרים ובין בעקיפים — של ההכנסה, או של האקטיב שממנו נובעת ההכנסה, למעביר, או לאשתו או לבעלה של המעביר(ה), או אם המעביר או אשתו או בעלה של המעביר(ה)

4/48

נודע להם — בדרך כל-שהיא בין במישרים ובין בעקיפים — הכוח לקבל, או לקבל מחדש, לידיהם את השליטה — בין במישרים ובין בעקיפים — על ההכנסה, או על האקטיב שממנו נובעת ההכנסה.

ישום דבר שבסעיף הזה לא ימנע מכך, שיטופל — לצרכי מס-הכנסה כל-שהוא, לפי העברה כל-שהיא, כבהכנסתו של המעביר בכל מקרה שעליו אין הסעיף הזה חל.

26.—(1) מקום שנראה לנציב כי —

(א) חברה, שעליה חלות קביעותיו של הסעיף הזה (כפי שיתפרש להלן), לא פילגה — לפני סוף שנת-שומה כל-שהיא — לבעלי-המניות שלה את רווחיה, או איזה חלק של רווחיה, הנתונים לחיוב במס על שנת-השומה ההיא, וכן

(ב) החברה היתה יכולה לפלג את רווחיה, או החלק ההוא של רווחיה — הכול לפי העניין, בלא להזיק לקיומו ופיתוחו של עסקה, וכן

(ג) נפקותו של אותו אי-פילוג היא השתמטות ממס או הפחתת מס, רשאי הנציב, במשך שנתיים לאחר סוף שנת-השומה ההיא, להוציא הוראות לפקיד השומה — לאחר שיימלך בוועד, שעליו הותקנה קביעה בפקדה הזאת לאחר-מכן, ולאחר

שתינתן לחברה הזדמנות מסתברת להשמיע את דבריה — כי אותם רווחים בלתי-מפולגים, או חלק מהם, יטופל בהם כאילו חולקו בדרך דיווידנדום או

דיווידנדים, ולאחר-מכן יהיו בעלי-המניות הנוגעים בדבר נישומים, או שומותיהם תיבדקנה ותתוקנה, כאילו קיבלו כדיווידנדים את הסכומים, שבהם

טופל כאילו פולגו ביניהם, באותם תאריך או תאריכים, שיהיה הנציב עשוי לקבעם כצודקים, בהתחשבו בתאריך או בתאריכים, שבהם ערכה החברה

תפלוגות (אם היו כאלה בנמצא) בדרך דיווידנדים:

בתנאי כי —

(א) הנציב לא יוציא הוראות כאמור לעיל, אם פילגה החברה בדרך דיווידנדים לפני סוף שנת-השומה ההיא סך שאינו פחות מכדי שבעים וחמישה אחוזים מן המאה בהכנסתו הכפופה למס של שנת-השומה ההיא;

(ב) מקום אשר — אילו לא התנאי הזה — היה נדרש לטפל בסכום כל-שהוא כאילו נתקבל כדיווידנדום על-ידי בעל-מניות כל-שהוא של חברה (הקרוייה בתנאי הזה „חברה ראשונה“) — בהתאם להוראות הנציב ובתאריך שקבעו

הנציב לפי קביעותיו הקודמות של הסעיף הזה — ובעל-המניות הנדון אף הוא חברה (הקרוייה בתנאי הזה „חברה שנייה“), שעליה חלות קביעותיו של הסעיף הזה, לא יהיה הסך ההוא עשוי להתחייב במס הכנסה כהכנסתה של

החברה השנייה, אלא יטופל בו כאילו פילגה אותו החברה השנייה בדרך דיווידנדום בתאריך שקבעו הנציב כאמור לעיל, ובעל-המניות של החברה

השנייה יהיו נישומים, או שומותיהם תיבדקנה ותתוקנה בהתאם לכך; ומקום שבעל-מניות כל-שהוא של החברה השנייה הוא חברה, שעליה חלות קביעותיו של הסעיף הזה, כי אז תחולנה עליה — בשניונים המתאימים —

ביחס לסך שיש לטפל בו כאילו פולג לבעל-המניות ההוא — קביעותיו הקודמות של התנאי הזה, כאילו היו הרימוזים שבו על החברה הראשונה רימוזים על החברה השנייה, וכאילו היו הרימוזים בו על החברה השנייה רימוזים על בעל-המניות ההוא, וכן הלאה — מתוך הטלת עקרונותיו של

התנאי הזה — עד-אשר לא יישאר שום חלק של הרווחים בלתי-מפולגים, שאליו מתייחסות הוראותיו של הנציב, שבו יש לטפל כאילו פולג לחברה שעליה חלות קביעותיו של הסעיף הזה.

רווחים מסויימים
שלא פולגו יש
לראותם כמפולגים.

2170

4/48

(2) מקום אשר חדל אדם כל־שהוא, שנישום למס — או שומתו נבדקה ותוקנה — בהתאם לקביעותיו של סעיף־קטן (1), מלשלם בתאריך הפרעון את המס, או חלק כל־שהוא של המס שאפשר לייחסו לחלקו בכל רווחים בלתי־מפולגים שבהם טופל כאילו פולגו, ייעשה לאחר־מכן אותו מס, או חלקו, לחוב המגיע לממשלה מאת החברה, שבגלל חדלונה מלפלג את הרווחים ניתנו הוראותיו של הנציב לפי סעיף־קטן (1), ויהיה מתפרע כחוב כזה.

(3) מקום שפולגו לאחר־מכן כל רווחים בלתי־מפולגים, הנתונים לחיוב במס מכוח תקפו של סעיף־קטן (1), לא יטופל בהם כבהכנסתם הנתונה לחיוב במס של מקבליהם.

(4) כדי לעוץ לנציב בשעה שהוא משתמש בכוח שהוענק לו בסעיף הזה, היה יהיה ועד של חמישה בני־אדם, ולא פחות משלושה מהם יהיו בני־אדם שאינם פקידים של ממשלת פלשתינה (א"י); אותו ועד יברור אותו הנציב — בבוא הזדמנות לכך — מתוך רשימה, שאותה יכונן הנציב העליון בהודעה שתתפרסם בעיתון.

(5) הסעיף הזה יחול על כל חברה, שהיא בשליטתם של לא יותר מחמישה בני־אדם, ואינה חברת־עזר או חברה שהציבור מעוניין בה באופן ממשי.

לצרכי הסעיף־הקטן הזה —

(א) יהיו רואים חברה שהיא בשליטתם של לא יותר מחמישה בני־אדם —

(1) אם חמישה או פחות מחמישה בני־אדם כל־שהם שולטים, או יכולים לשלוט, או הם זכאים לרכוש שליטה, בין במישרים ובין בעקיפים, על ענייניה של החברה, ובמיוחד — אבל בלי לפגוע בכללותן של המלים הקודמות — אם חמישה, או פחות מחמישה, בני־אדם כל־שהם יחדיו אחוזים בחלק גדול של הון המניות או כוח ההצבעה של החברה, או הם זכאים לרכושם; או

(11) אם חמישה, או פחות מחמישה, בני־אדם כל־שהם יחדיו אחוזים בחלק הגדול של הון המניות של החברה שהוצא, או באותו חלק של ההון ההוא שהיה מזכה אותם — אילו היה, כלל הכנסתה של החברה מתפלג למעשה בין החברים — לקבל את חלקו הגדול של הסכום שפולג כן, או זכאים לרכוש את אלה.

(ב) יהיו רואים חברה כחברת־עזר, אם מנייתה, המייצגות לא פחות משמונים אחוזים מן המאה בהון המניות, מחזיקות בהן או שולטות עליהן חברה, או חברות, שעליהן אינן חלות קביעותיו של הסעיף הזה.

(6) משבאים לקבוע — לצרכי־סעיף־קטן (5) — אם נמצאת חברה או אינה נמצאת בשליטתם של חמישה בני־אדם, ייחשבו לאדם אחד בני־אדם שהם קרובים זה לזה, בני־אדם שהם קריאי־שם של אדם אחר כל־שהוא ביחד עם האדם האחר ההוא, ובני־אדם שבשותפות, כסידרם.

לצרכי הסעיף־הקטן הזה הביטוי „קרוב” מובנו בעל, אשה, אחד האבות, צאצא ישיר, אח או אחות.

(7) שום דבר הכלול בסעיף הזה לא ימנע הקשייה בערעור — בהתאם לסעיף 60 — על הכרעתו של הנציב מתוך השתמשותו בכוח, שהוענק לו בסעיף־קטן (1).

27.—(1) בשעה שמחשבים — לצורך כל־שהוא של הפקודה הזאת — את ההשתכרויות או הרווחים של מסחר או מלאכה או עסק שהופסקו או הועברו, ייערך כל מלאי־עיסוק, השייך למסחר או למלאכה או לעסק בשעת הפסקתם או העברתם, כלהלן: —

הערכתו של
מלאי־עיסוק עם
הפסקתם או
העברתם של מסחר
או מלאכה או
עסק.

(א) במקרה שכל מלאי עיסוק כזה —

(i) נמכר או מועבר בתמורה בעלת-ערך לאדם העוסק במסחר או מלאכה או עסק, או מתכוון לעסוק במסחר או מלאכה או עסק בפלשתינה (א"י); וכן

(ii) רשאי הקונה לנכות את יציאותיו כהוצאה, בשעה שמחשבים — לכל צורך כזה — את ההשתכרויות או הרווחים של המסחר, המלאכה או העסק ההם,

יהיו חושבים כי שוויו הוא הסכום שנתממש בממכר או שווי התמורה שניתנה בהעברה;

(ב) במקרה של כל מלאי-עיסוק אחר כזה, יהיו חושבים כי שוויו הוא הסכום, שהיה מתממש בתמורתו אילו נמכר בשוק חפשי עם הפסקתם או העברתם של המסחר או המלאכה או העסק.

(2) בשעה שמחשבים — לצורך כל-שהוא של הפקודה הזאת — את השתכרויותיו או רווחיו של קונה מלאי-העיסוק של מסחר או מלאכה או עסק כל-שהם שהופסקו או הועברו, יוערך איתו מלאי-עיסוק כפי שהותקן בסעיף-קטן (1).

(3) בכל שאלה המתעוררת לפי סעיף-קטן (1) בדבר השווי, העשוי להיות מיוחס למלאי-העיסוק השייך לכל מסחר או מלאכה או עסק שהופסקו או הועברו, יכריע הנציב.

(4) לצרכי הסעיף הזה מובנו של הביטוי „מלאי-עיסוק” — ביחס למסחר או למלאכה או לעסק כל-שהם — הוא רכוש ממין כל-שהוא, בין שהוא מיטלטלים ובין שהוא נכסי דלא-ניידי, והוא

(א) רכוש כרכוש הנמכר במהלכם הרגיל של מסחר או מלאכה או עסק, או שהיה נמכר כן, אילו היה בשל או אילו שלמו (שייך קמוצה) ייצורו, הכנתו או בינויו; או

(ב) חמרים כחמרים המשמשים בייצורו, בהכנתו או בבינויו של אותו רכוש כל-שהוא, שעליו מרומז בפסקה (א) של הסעיף-הקטן הזה.

(5) שום דבר הכלול בסעיף הזה לא ימנע הקשייה בערעור — בהתאם לסעיף 60 — על הכרעתו של הנציב מתוך השתמשותו בכוחות, שהוענקו לו בסעיף-קטן (3).

28—(1) מקום שסבור פקיד-השומה כי טראנסאקציה כל-שהיא, המפחיתה או העלולה להפחית את סכום המס, המשתלם בידי אדם כל-שהוא, היא מלאכותיות או פיקטיביות, או כי לא ניתנה בעצם נפקות להעברה כל-שהיא, רשאי הוא להעלים עין מאותן טראנסאקציה או העברה כל-שהן, ובני-האדם הנוגעים בדבר יהיו נתונים לשומה בהתאם לכך.

(2) בסעיף זה „העברה” כוללת כל נאמנות, הענקה, ברית, הסכם, סידור או העברת אקטיב.

(3) שום דבר הכלול בסעיף הזה לא ימנע הקשייה בערעור — בהתאם לסעיף 60 — על הכרעתו של פקיד-השומה, מתוך השתמשותו בשיקול-דעת כל-שהוא, שניתן לו בסעיף-קטן (1).

חלק ז—שיעור מס.

- 29. המס על ההכנסה, העשוייה להיות מתחייבת במס, של כל אדם — להבדיל מחברה — יושם לפי השיעורים הבאים:—
- על כל פונט מן 300 הפונטים הראשונים — חמישים מיל.
- על כל פונט מן 300 הפונטים שלאחריהם — שבעים וחמישה מיל.
- על כל פונט מן 300 הפונטים שלאחריהם — מאה עשרים וחמישה מיל.
- על כל פונט מן 300 הפונטים שלאחריהם — מאתיים מיל.
- על כל פונט מן 400 הפונטים שלאחריהם — שלוש מאות עשרים וחמישה מיל.
- על כל פונט מן השאר — 29 אחוז מאות מיל.

שיעור מס 50 בנייאון להברית מחברות

הוא 1/3
22.9.47

108 א°
135 א°
162 א°

30. המס על הכנסתה, העשוייה להיות מתחייבת במס, של חברה יושם לפי השיעור של מאתיים וחמישים מיל על כל פונט מן הכנסתה, העשוייה להיות מתחייבת במס, של החברה.

שיעור אחיד של מס חברות.

חלק ח—בניאדם הנתונים לשומה.

31.—(1) כל חברה, שמושבה בפלשתינה (א"י), תהיה זכאית לנכות מסכומו של דיווידנדום כל-שהוא, המשולם לבעל-מניות כל-שהוא, מס בשיעור המשולם או המשתלם בידי החברה — בלי להביא בחשבון הקילה מהטלת-מס כפולה — על ההכנסה שממנה משולם אותו דיווידנדום:

135 א°

ניכוי מס.

108 א°

בתנאי כי מקים שאין מס משולם או משתלם בידי החברה על כלל הכנסה, שממנה משולם הדיווידנדום, יצומצם הניכוי כדי החלק ההוא של הדיווידנדום, המשולם מן ההכנסה, שעליה משולם או משתלם מס בידי החברה.

(2) מקום שהוגדל — בגין שנת-שומה כל-שהיא — שיעור המס, המתחייב לפי סעיף 30, על הכנסתה החייבת במס של חברה, וחברה כל-שהיא, שמושבה בפלשתינה (א"י), ניכתה — לפני תאריך תחילת תקפו של החיקוק המטיל את שיעור המס המוגדל — מן הדיווידנדום (הקרוי להלן בסעיף-הקטן הזה „הדיווי-דנדום המקורי“), המשולם לבעל-מניות, מס בשיעור הנמוך מזה המשולם או המשתלם בידי החברה אותה שנה בגין ההכנסה, שממנה משתלם אותו דיווידנדום, תהיה החברה זכאית:—

(א) בהודמנות התשלום הבא של דיווידנדום (הקרוי להלן בסעיף-הקטן הזה „הדיווידנדום הבא“) בידי החברה להשלים מן הדיווידנדום ההוא את סכומו של אותו ניכוי-חסר, נוסף על ניכוי אחר כל-שהוא שהחברה זכאית לנכותו מן הדיווידנדום ההוא, בלי שיס-לב לכך אם האדם, הזכאי בדיווידנדום הבא, הוא הוא האדם, שהיה זכאי בדיווידנדום המקורי, או לא; או

(ב) ברשותו של פקיד-השומה שתינתן בכתב — להיפרע מאת האדם, שלו שולם הדיווידנדום המקורי, את סכומו של אותו ניכוי-חסר (שיהיה נקוב באותה רשות שבכתב), כאילו היה אותו סכום חוב המגיע לחברה; ובכל

משאומתן משפטי על היפרעותו של אותו סכום תהיה אותה רשות שבכתב ראייה לאותו חוב, ולא תידרש הוכחת חתימתו של פקיד-השומה על אותה רשות שבכתב, אלא אם-כן יורה בית-המשפט דבר אחר בגלל סיבה מיוחדת.

(3) מקום שניכתה — בגין שנתי-שומה כל-שהיא — חברה כל-שהיא, שמושבה בפלשתינה (א"י), מדיווידנדום (הקרוי להלן בסעיף-הקטן הזה „הדיווידנדום המקורי“), המשולם לבעל-מניות, מס בשיעור גבוה מזה המשולם או המשתלם בידי החברה אותה שנה — בלא להביא בחשבון הקילה מהטלת-מס כפולה — בגין הכנסה שממנה משולם אותו דיווידנדום, תמלא החברה את חסרונו של אותו סכום בהודמנות התשלום הבא של דיווידנדום (הקרוי להלן בסעיף-הקטן הזה „הדיווידנדום הבא“), מתוך שתפחית את סכום המס המנוכה בידי החברה מן הדיווידנדום ההוא, בלי שים לב לכך אם האדם, הזכאי בדיווידנדום הבא, הוא האדם, שהיה זכאי בדיווידנדום המקורי, או לאו, אלא אם-כן שילמה החברה את סכום אותו ניכויי-יתר בהתאם לקביעותיו של סעיף-קטן (4).

(4) מקום שכל חברה כזאת עשתה — בשלמה דיווידנדום לבעל-מניות — אותו ניכויי-יתר הנזכר בסעיף-קטן (3), תמסור החברה — במשך ארבעה-עשר יום מן התאריך שבו נמסרה לה הודעת-השומה בגין ההכנסה, שממנה שולם אותו דיווידנדום — לפקיד-השומה חשבון על סכום אותו ניכויי-יתר, ופקיד-השומה רשאי לדרוש — בכל-זמן לאחר שהוגש אותו חשבון כנ"ל, אבל לפני שנתמלא חסרונו של אותו ניכויי-יתר בהתאם לקביעותיו של סעיף-קטן (3) — מאת החברה, בהודעה בכתב שתימסר לחברה, לשלם אותו סכום לחשבונאי הכללי, ולאחר-מכן ייעשה אותו סכום חוב המגיע לממשלת פלשתינה (א"י), המשתלם במשך חודש אחד מתאריך מסירתה של אותה הודעה, ויהיה עשוי להתפרע כחוב כזה.

(5) עם תשלום דיווידנדום, בין שנוכה ממנו מס ובין שלא נוכה, תמציא כל חברה כזאת לכל בעל-מניות תעודת-אישור שבה נרשמו סכום הדיווידנדום, המשולם לבעל-המניות ההוא, וסכום המס, שאותו ניכתה — או זכאית לנכות — החברה בגין הדיווידנדום ההוא, וגם — מקום שהמס, המשולם או המשתלם בידי החברה, מושפע מהקילה מהטלת-מס כפולה — שיעורו (הנקרא להלן בפקודה הזאת „השיעור הפלשתינאי (א"י) הנקי“) של המס, המשולם או המשתלם בידי החברה לאחר שהובאה בחשבון הקילה מהטלת-מס כפולה.

(6) בסעיף הזה הביטוי „הקילה מהטלת-מס כפולה“ מובנו זיכוי כל-שהוא, בגלל מס הכנסה מחו"ל, העשוי להיות מותר במס הכנסה, העשוי להיות מתחייב לפי הפקודה הזאת, מכוח תקפם של סידורים שנודעת להם נפקות לפי סעיף 72 של הפקודה הזאת, וכן הקילה כל-שהיא העשויה להיות מותרת לפי סעיף 69 או סעיף 70 של הפקודה הזאת, ובכלל זה זיכוי או הקילה כל-שהם, שהובאו בחשבון בקביעת השיעור הפלשתינאי (א"י) הנקי, העשוי לחול על דיווידנדים כל-שהם שהחברה מקבלתם.

(7) עם תשלום רכיפת על תעודת-חוב הנכח ממנה כל חברה, שמושבה בפלשתינה (א"י), מס בשיעור של 10% בכל פוגט של אותה רכיבת, ותגיש תיכף-ומיד לפקיד-השומה חשבון על הסכום, שנוכה כן, וכל סכום נזה יהיה חוב המגיע לממשלת פלשתינה (א"י) מאת אותה חברה, ויהיה עשוי להתפרע כחוב כזה:

בתנאי כי מקום שיתן פקיד-השומה תעודת-אישור בכתב כי לפי מיטב אימונו יהיה כלל הכנסתו של מקבל (התשלום) פחות מן המינימום החייב במס-הכנסה, או יהיה חייב במס-הכנסה כדי שיעור פחות מן 10%, תשלם החברה — עד-אשר

10870

10870
31/12/47
21/10/47
10870

יבטל פקיד-השומה אתה תעודת-אישור — את הריבית על תעודות-החוב ללא ניכוי, או תנכה את המס לפי אותו שיעור קטן יותר הכול לפי העניין.

(8) כל חברה כזאת תמציא, בשעת תשלום אותה ריבית, לכל אדם שניתן לו אימת תשלום, תעודת-אישור שבה רשומים סכום הריבית ששולמה לו וסכום המס אשר ניכתה החברה מאותה ריבית.

(9) חשבון כל-שהוא, שדרוש למסרו לפי הסעיף הזה, ימסרוהו המנהל או פקיד עיקרי אחר של החברה.

(10) פקיד כל-שהוא של חברה החדל או מזניח מלמסור חשבון, המגיע לפי הסעיף הזה, יאשם בעבירה על הפקודה הזאת.

32. כל מס שניכתה, או שנכאית לנכותה, חברה — לפי סעיף 31 — מדיוויי-נדום ששולם לבעל-מניות או מריבית על תעודת-חוב, המשתלמת לבעל-תעודת-חוב, וכן (מתוך כפיפות לקביעותיו של סעיף-קטן (2) מסעיף 52) כל מס שאפשר להטילו על החלק, שבו זכאי אדם כל-שהוא בהכנסתם של חבר בני-אדם, שנישמו לפי הפקודה הזאת, יעזמת לצרכי גבייה — בשעה שאיתם דיווידנדום או ריבית על תעודת-חוב או חלק כלולים בהכנסתם העשוייה להיות מתחייבת במס, של אותם בעל-מניות או אדם — לעומת המס שהושם על אותה הכנסה העשוייה להיות מתחייבת במס:

בתנאי כי- למרות דבר כל-שהוא שבסעיף הזה או בסעיף 31, אבל מתוך כפיפות לקביעותיו של סעיף 74, מקום שניכתה חברה מס, יעזמת סכום המס, שנוכה למעשה על-ידי חברה מדיווידנדום כל-שהוא שאותו שילמה החברה לבעל-מניות, לעומת המס המגיע ממקבלו של אותו דיווידנדום, בלי להתחשב בכך אם עשתה החברה — בשלמה את הדיווידנדום — ניכוי-חסר או ניכוי-יתר או כיוונון של- ניכוי-חסר או ניכוי-יתר קודם של מס, פרט למקרה שבו נפרעה חברה את סכומו של ניכוי-חסר כל-שהוא, לפי קביעותיה של פסקה (ב) מסעיף-קטן (2) של סעיף 31, שכן במקרה זה יותר עימותו של סכום המס, שנוכה למעשה על-ידי החברה, ושל סכום המס, שאיתו נפרעה החברה לפי הקביעות ההן.

33.— (1) כל אדם, המוכיח — להנחת דעתו של פקיד השומה — בדבר דיווידנדום רגיל ששולם לו ושביגינו הוא עשוי להתחייב במס לפי הפקודה הזאת — כי —

(א) הוא דיווידנדום, שאותו שילמה חברה שמקום מושבה אינו בפלשתינה (א"י); וכן

(ב) ההכנסה, הנוגעת בדבר, של החברה כוללת הכנסה שעליה שילמה החברה מס לפי הפקודה הזאת, בין בדרך ניכוי ובין בדרך אחרת, יהיה זכאי בהקילה ממס, שהוא עשוי להתחייב בו כן בגין השכר הנאת של הדיווידנדום, כדי שיעור, השווה לשיעור של מס, ששילמתהו החברה לפי הפקודה הזאת, או לשיעור של מס, החל על השכר הנאות של הדיווידנדום שבו יטופל כבתלק הגבוה ביותר של הכנסתה, הכול לפי השיעור הפחות, וכן — מקום שהוענקה הקילה לאיתו אדם לפי הסעיף הזה בגין דיווידנדום כל-שהוא — יהיו רואים את סכומה של אותה הקילה ביחד עם סכום הדיווידנדום, שקיבלו אותו אדם, כאילו הם הקנסה שאיתה קיבל אותו אדם מאותו דיווידנדום.

(2) לצרכי הפקודה הזאת —

„דיווידנדום רגיל“ מובנו דיווידנדום ממנייה, שאינה ממניית-בכורה, ואותה כמות של דיווידנדום כל-שהוא ממניית-בכורה, שאינה משתלמת לפי שיעור ברוטו

16.12
31 אלף 1947
22.9.48

עיומת מס במקרים מסויימים.

135 A 0

הקילה ממס על דיווידנדום מתבררת שמקום מושבו מחוץ.

קבוע מן המאה, ולצרכי ההגדרה הזאת הביטוי „מניית-בכורה” מזבנו מנייה, המקנה זכות לדיווידנדום בשיעור ברוטו קבוע מן המאה, שיהיה משתלם לפי זכות קדימה לפני כל דיווידנדים על איזה סוג אחר של מניות, בין אם היא מקנה גם זכות באיזו השתתפות נוספת ברווחים ובין שאינה מקנה זאת;

„הכנסה הנוגעת בדבר” מובנה ההכנסה, שממנה שולם הדיווידנדום;

„שבר נאות”, ביחס לכל דיווידנדום שאותה משלמת חברה, מזבנו שבר, שמונהו הוא הסכום של ההכנסה הנוגעת בדבר, שעליו שילמה החברה מס לפי הפקודה הזאת, בין בדרך ניכוי ובין בדרך אחרת, ומכנהו הוא הסכום האמור בתוספת הסכום של ההכנסה הנוגעת בדבר, שעליו לא שילמה החברה מס לפי הפקודה הזאת.

(3) הקילה כל-שהיא שתוענק לפי הסעיף הזה —

(א) לצרכי סעיף-קטן (1) של סעיף 69 וסעיף-קטן (1) של סעיף 70 — יהיו רואים אותה כמפחיתה את סכום המס אשר שולם, או עשוי להשתלם, בידי האדם, שלו הוענקה ההקילה על הדיווידנדום הנדון; וכן

(ב) לצרכי סעיף-קטן (2) של סעיף 73 — יהיו רואים אותה כמפחיתה את סכום מס ההכנסה העשוי להתחייב לפי הפקודה הזאת בגין הדיווידנדום הנדון.

34. מחסל או נקוט, שנתמנו על-ידי בית-המשפט או לפי חוק כל-שהוא העומד בתקפו בפלשתינה (א"י), נאמן, אפוטרופוס, אפוטרופוס (שומר) או ועד, שבידם הכוונה, או הנהלה של רכוש או מפעל כל-שהם, או השליטה עליהם, מטעמו של כל אדם שניתן בו פיסול יהיו עשויים להתחייב במס באופן דומה וכדי סכום דומה, כפי שהיה עשוי להתחייב אותו אדם, אילו לא היה אדם שניתן בו פיסול.

35. (1) אדם, שאינו יושב בפלשתינה (א"י), (הקרוי להלן בסעיף הזה „אדם שאינו תושב”) (בין שהוא אזרח פלשתינאי (א"י) ובין שאינו אזרח פלשתינאי (א"י)) יהיה נתון לשומה ויהיה עשוי להתחייב על-שם של נאמנו, אפוטרופוסו, או ועד, או על-שמו של מיופה-כוח, סוכן מסחרי, סוכן, נקוט, סניף או מנהל, בין שההכנסה באה לידיהם של אותם מיופה-כוח, סוכן מסחרי, סוכן, נקוט, סניף או מנהל ובין שאין ההכנסה באה לידיהם, באופן דומה וכדי סכום דומה, כפי שהיה אותו אדם שאינו תושב נתון לשומה ומתחייב, אילו היה יושב בפלשתינה (א"י) ומקבל למעשה אותה הכנסה;

בתנאי שבמקרה של יחיד כל-שהוא שאינו תושב פלשתינה (א"י) לא יותר ניכוי לפי סעיפים 14, 15 ו-16.

אדם שאינו תושב יהיה נתון לשומה ועשוי להתחייב במס בגין הכנסה כל-שהיא שמקורה — בין במישרים ובין בעקיפים — באמצעות, או מן, יפוי-כוח, סוכנות מסחרית, סוכנות נקוטות, סניף או הנהלה כל-שהם, ויהיה נתון לשומה ועשוי להתחייב במס כן על שם מיופה-הכוח, הסוכן המסחרי, הסוכן, הנקוט, הסניף או המנהל.

(2) רבי-החובל של כל ספינה שבעליה או חוכרה הוא אדם שאינו יושב בפלשתינה (א"י), והוא עשוי להתחייב במס לפי קביעותיו של סעיף 20 של הפקודה הזאת, יהיו רואים אותו (אילם בלי להוציא סוכן אחר כל-שהוא) כסוכנו של אותו אדם, שאינו תושב, לכל צרכיה של הפקודה הזאת.

(3) מקים אשר אדם, שאינו תושב, עוסק בעסק עם אדם שהוא תושב ומתלבן לפקיד-השומה, כי — עקב הקשר ההדוק בין האדם התושב והאדם שאינו תושב,

108 70
135 70

נאמנים וכו'
עשויים להיות
מתחייבים.

סוכן של אדם
היושב מחוץ
לפלשתינה (א"י)
עשוי להיות
מתחייב.

108 70

והשליטה הממשית ששולט האדם שאינו תושב על האדם התושב — יכול מהלך העסקים להיות מסודר והוא מסודר כך שהעסקים הנעשים בידי האדם התושב — בהמשך לקשריו אל האדם שאינו תושב — אינם נבים לאדם התושב שום רווחים, או שהם נבים רווחים הפתוחים מן הרווחים הרגילים שאפשר היה לצפות בהם כי יהיו נובעים מן העסקים ההם, יהיה האדם שאינו תושב נתון לשומה ועשוי להתחייב במס על-שם האדם התושב, כאילו היה האדם התושב סוכנו של האדם שאינו תושב.

(4) מקום שמתלבן לפקיד-השומה העורך את השומה, כי סכומם האמיתי של השתכרויותיו או רווחיו של אדם כל-שהוא, שאינו תושב והוא עשוי להתחייב במס על-שם אדם תושב, אי אפשר — במקרה כל-שהוא — לבררו על נקלה, רשאי פקיד-השומה — אם הוא חושב זאת לנכון — לשום את האדם, שאינו תושב, ולשים עליו מס לפי שיעור-אחוזים הוגן ומסתבר ממחזור העסקים, שאותם עושה האדם שאינו תושב באמצעותו של — או יחד עם — האדם התושב, אשר על-שמו הוא עשוי להיות מתחייב במס כאמור לעיל, ובאותו מקרה תורחבנה קביעותיה של הפקדה הזאת, המתייחסות למסירת דינים-וחשבונות או פרטים על-ידי בני-אדם הפועלים מטעמם של אחרים, כדי-כך שיידרש כי האדם התושב ימציא דינים-ושחבונות או פרטים של העסקים, שאיתם עשה כך האדם שאינו תושב באמצעותו של — או ביחד עם — האדם התושב, ממש באותו אופן שצריכים בני-אדם, הפועלים מטעמם של בני-אדם שניתן בהם פיסול או שאינם תושבים, למסור דינים-וחשבונות או פרטים של הכנסה שיש לשים עליה מס :

בתנאי שסכום שיעור-האחוזים ייקבע בכל מקרה בהתחשב עם טיב העסק ויהיה כפוף — משיקבענו פקיד-השומה — לערעור, כפי שהותקן בסעיף 60 של הפקודה הזאת.

(5) שום דבר שבסעיף הזה לא יביא לידי-כך שאדם, שאינו תושב, יהיה עשוי להיות מתחייב במס על-שם סרסור או סוכן עמילות כללי או סוכן אחר, מקום שאותם סרסור, סוכן עמילות כללי או סוכן אינם אדם מורשה, העוסק בסוכנותו הרגילה של האדם שאינו תושב, או אדם העשוי להיות מתחייב במס, כאילו היה סוכן בהמשך לסעיפים-קטנים (2), (3) ו-(4) של הסעיף הזה, בגין השתכרויות או רווחים שמקורם במכירות או טראנסאקציות שבוצעו כאמצעותם של סרסור או סוכן כאלה.

(6) העובדה שאדם, שאינו תושב, מוציא לפועל מכירות או מבצע טראנסאקציות עם אחרים, שאינם תושבים, במסיבת שהיו עושות אותו עשוי להיות מתחייב במס — בהמשך לסעיפים-קטנים (2) ו-(3) של הסעיף הזה — על-שמו של אדם תושב, כשהיא לעצמה, לא תעשה אותו עשוי להיות מתחייב במס בגין השתכרויות או רווחים שמקורם במכירות או בטרנסאקציות ההן.

(7) מקום אשר אדם, שאינו תושב, עשוי להיות מתחייב במס על-שם של מיופה-כוח, סוכן מסחרי, סוכן, נקוט, סניף או מנהל כל-שהם, בגין השתכרויות או רווחים כל-שהם שמקורם בממכר סחורות או תוצרת המיצרות או מפקות (פ"א רפויה) מחוץ לפלשתינה (א"י) בידי האדם, שאינו תושב, רשאי האדם, שעל-שמו עשוי האדם שאינו תושב להיות מתחייב במס כך — לפנות — אם הוא מוצא לנכון — אל פקיד-השומה בבקשה לערוך או לתקן את השומה למס — בגין השתכרויות או הרווחים ההם — על יסוד הרווחים, שבהם יש לצפות (פ"א דגושה) במסתבר כי סוחר היה משתכר איתם, או — מקום שנמכרות הסחורות בקמעונות על-ידי המייצר או המפיק (ח"ס צרויה) או בשמו — כי קמעוני של הסחורות שנמכרו,

שהיה קונה מן המייצר או המפיק במישרים, היה משתכר אותם, ולאחר שיוכח — להנחת דעתו של פקיד השומה — סכום הרווחים על יסוד האמור לעיל, תיערך השומה או תתוקן בהתאם לכך.

פעלים וכו' שעל
נאמנים וכו'
לעשותם.

36. האדם, הנתון לשומה ועשוי להיות מתחייב במס בגין אדם שניתן בו פיסול, או אשר על-שמו עשוי להיות מתחייב במס אדם שאינו תושב, יהיה אחראי לכל העניינים שנדרש לעשותם מכוח תקפה של הפקודה הזאת למען שומת הכנסתו של אדם כל-שהוא, שמטעמו הוא פועל, וכן לתשלום המס העשוי להיות מתחייב עליה.

מנהל של נופים
מאוגדים של
בני-אדם.

37. המנהל, או פקיד ציקרי אחר, של כל חבר מאוגד של בני-אדם יהיה אחראי לעשייתם של כל אותם פעלים, עניינים ודברים, שנדרש לעשותם מכוח תקפה של הפקודה הזאת למען שומת הכנסתו של אותו חבר ולמען תשלום המס.

רשימות שעל
הנציג או סוכן
הכינוי.

38. כל אדם, אשר — בכל תפקיד שהוא — מקבל כל כסף או שווה-כסף (כסף) שהם הכנסה, שמקורה במקור מן המקורות הנזכרים בפקודה הזאת, של — או השייכים אל — אדם כל-שהוא, העשוי להיות מתחייב במס בגינה, או שהיה עשוי להיות מתחייב במס כן, אילו היה יושב בפלשתינה (א"י) ולא היה ניתן בו פיסול, יכין וימסור — כל-אימת שיידרש לעשות כן, בהודעה כל-שהיא מאת פקיד השומה, ובמשך הזמן שיהיה נזכר באיתה הודעה — רשימה חתימה בידו, המכילה —

(א) הרצאת-דברים אמיתית ונכונה של כל אותה הכנסה;

(ב) את שמו וכתובתו של כל אדם, שלו שייכת זו;

וקביעותיה של הפקודה הזאת בגין חדלון מסירת רשימות או פרטים, בהתאם להודעה מאת פקיד השומה, תחולנה על כל רשימה כזאת.

התפוצות של נציג.

39. כל אדם, האחראי לפי הפקודה הזאת לתשלום מס על-שמו של אדם אחר, רשאי לעכב בידו מכל כסף, הבא לידי על-שמו של אותו אדם אחר, כמות כזאת ממנו שתהיה מספקת לשלם איתו מס; ויהיה מיגן, ובזה הוא מוגן, מפני כל אדם שהוא בעניין כל תשלומים שישלם בהמשך לפקודה הזאת ומכוח תקפה.

בני-אדם שנפטרו.

40. מת אדם כל-שהוא במשך השנה שקדמה לשנת השומה ואותו אדם — אילו לא מת — היה עשוי להיות מתחייב במס על שנת השומה, או מת אדם כל-שהוא במשך שנת השומה, או במשך שנתיים לאחר תומה, ולא נערכה עליו שומה על השנה ההיא, יהיה נציגו האישי החקי של אותו אדם אחראי לתשלום המס ויתחייב בתשלום המס, שבו היה עשוי להיות מתחייב איתו האדם, וכן יהיה אחראי לעשייתם של איתם פעלים, עניינים ודברים, שלעשייתם היה אחראי לפי הפקודה הזאת אותו אדם, אילו היה חי:

בתנאי כי במקרה של אדם, המת במשך השנה הקידמת לשנת השומה, אם נציגו האישי החקי מחלק את עזבונו לפני תחילת שנת השומה — ישלם אותו נציג אישי את המס לפי השיעור או השיעורים העמידים בתקפם בתאריך חלוקת העזבון, אם לא נקבע בתאריך ההוא שיעור המס על שנת השומה.

נאמנים במשותף.

41. מקום ששני בני-אדם או יותר משניים פועלים בתפקיד נאמנים של נאמנות, אפשר לחייבם ביחד או כל אחד מהם לחוד במס, שבו הם עשויים להיות מתחייבים בתפקיד ההוא, ויהיו אחראים לתשלומם ביחד או כל אחד מהם לחיד.

42. (1) מקום שמשלם אדם כל-שהוא לאדם, שאינו יושב בפלשתינה (א"י), או לאדם היושב בפלשתינה (א"י), על-שמו של אותו אדם שאינו תושב, ריבית משכנתה או הכנסה אחרת כל-שהיא, העשויות להיות מתחייבות במס לפי קביעותיה

ניכר ומסירת השכנו
של על ריבית
משכנתה והכנסה
אחרת המשתלמות
לשאינם תושבים.

16.12
פני 31
2.9.47

של הפקודה הזאת, שאינה הכנסה שממנה נוכה מס לפי קביעותיהם של סעיף 31 או סעיף 48, נוכה הוא מהן בשלמו אותן ריבית או הכנסה אחרת, אלא-אם הוא עצמו אחראי לתשלום מס עליהן לפי סעיף 35, מס בשיעור של מאתיים וחמישים מיל לכל פונט, וליכף ימסור לפקיד-השומה חשבון על הסכום שניכה כן, ויודיע לו את שמו וכתובתו של האדם שלו משתלמות אותן ריבית משכנתה או הכנסה אחרת, וכל סכום כזה יהיה חוב, המגיע לממשלת פלשתינה (א"י) מאת האדם הנזכר לראשונה, ומשתלם במשך חודש אחד מתאריך עשיית הניכוי, ויהיה מתפרע כחוב כזה:

כתנאי שיהיה פקיד-השומה רשאי למסור לכל אדם כזה הודעה בכתב, שבה יידרש אותו אדם לנכות מס ולמסור חשבון של מס לפי שיעור נמוך יותר, או לשלם אותן ריבית או הכנסה אחרת ללא ניכוי מס.

(2) סכומו של כל ניכוי כזה יעִיִּמַת — לצרכי גבייה — לעומת המס שיושם על הכנסתו, העשויה להיות מתחייבת במס, של מקבלן של אותן ריבית ממשכנתה או הכנסה אחרת.

(3) על אדם, החדל או מוניה מלמסור חשבון, המגיע לפי הסעיף הזה, יאשם בעבירה על הפקודה הזאת.

חלק ט—דינים וחשבונות.

43—(1) פקיד-השומה רשאי לדרוש — בהודעה בכתב — מאת כל אדם להמציא לו, במשך זמן מסתבר, שלא יפחת מכדי שלושים יום למן תאריך מסירתה של אותה הודעה, דין-וחשבון על הכנסה ואותם פרטים, העשויים להיות דרושים לצרכי הפקודה הזאת, בגין ההכנסה שעליה עשוי אותו אדם להיות מתחייב במס.

(2) מקום שלא קיבל אדם כל-שהוא, העשוי להיות מתחייב במס, את ההודעה הנזכרת בסעיף-קטן (1) של הסעיף הזה לפני ה-20 בספטמבר בשנה כל-שהיא, תהיה זו חובתו של כל אדם כזה להודיע לפקיד-השומה לפני ה-1 באוקטובר באותה שנה, כי הוא עשוי להיות מתחייב במס כן, וכל אדם החדל או מוניה מלמסור אותה הודעה יאשם בעבירה על הפקודה הזאת.

44. פקיד-השומה רשאי למסור הודעה בכתב לכל אדם — כל-שעה ולעתים קרובות כל-כך כאשר יראה לנחוץ — שבה יידרש להמציא, במשך זמן מסתבר שיוגבל באותה הודעה, דוחות מלאים יותר או נוספים בדבר כל עניין, שעליו נדרש או נקבע דין-וחשבון בפקודה הזאת.

45. לצורך השגת ידיעה מלאה בגין הכנסתו של אדם כל-שהוא רשאי פקיד-השומה למסור לאיתו אדם הודעה, הדורשת ממנו להשלים ולמסור לפקיד-השומה — במשך זמן מסתבר — כל דין-וחשבון שניקב באותה הודעה, וגם/או לבוא לפניו — בעצמו או על-ידי נציגו — ולהראות לבדיקה ספרים, תעודות, חשבונות, ודוחות כל-שהם, שאותם עשוי פקיד-השומה לראות נחוצים.

46. דין-וחשבון, הרצאת-דברים או טופס, שבהם מיומר כי הומצאו לפי הפקודה הזאת על-ידי אדם כל-שהוא או בשמו, יהיו רואים אותם לכל הצרכים כמומצאים בידי האדם ההוא או בהרשאתו, הכול לפי העניין, אלא-אם יוכח היפוכו של דבר, וכל אדם, החותם על כל דין-וחשבון, הרצאת-דברים או טופס כאלה, יהיו רואים אותו כאדם היודע כל עניינים שבהם.

21 א 0
135 א 0

הודעה על
התחייבות ודוחות.

108 א 0
135 א 0

135 א 0

פקיד-שומה רשאי
לדרוש דוחות
נוספים.

כוח לדרוש דוחות,
ספרים, וכו'.

21 א 0
108 א 0

יש לראות דוחות
כאילו הומצאו
בהרשאה כהלכה.

יריעות רשמיות.

47.—(1) פקיד-השומה רשאי לדרוש מכל פקיד המועבד בממשלת פלשתינה (א"י), ברשות מקומית או גוף ציבורי אחר לספק אותם פרטים, העשויים להידרש לצרכי הפקודה הזאת, והעשויים להיות באחיותו של אותו פקיד:

בתנאי ששום פקיד כזה לא יוכרח לגלות — מכוח תקפו של הסעיף הזה — פרטים כלשהם, שביחס אליהם עליו לשמור סוד לפי חוב כלשהוא שבחוק.

(2) כל מעביד, משידרש לעשות כן בהודעה מאת פקיד-השומה, יכין וימסור — במשך הזמן שהוגבל בהודעה — דין-וחשבון על שנה כלשהיא, שמכיל את —

- (א) שמותיהם ומקומות מושביהם של כל בני-אדם המועבדים אצלו; וכן
- (ב) התשלומים והקצובות שניתנו לבני-אדם אלה בגין העבודה ההיא, פרט לבני-אדם, שאינם מועבדים בכל עבודה אחרת ותגמוליהם על העבודה במשך השנה אינם עולים על מאתים פונט;

וקביעותיה של הפקודה הזאת בגין החדלון מלמסור דוחות או פרטים בהתאם להודעה מאת פקיד-השומה תחולנה על כל דין-וחשבון כזה:

בתנאי שלא יהיה מעביד צפוי לעונש כלשהוא על השמיטו מכל דין-וחשבון כזה את שמו ומקום-מושבו של אדם כלשהוא, המועבד אצלו שאינו מועבד בעבודה אחרת כלשהיא, אם נתלבן לפקיד-השומה לאחר חקירה, כי אין לאותו אדם הכנסה העשויה להיות מתחייבת במס.

(3) מקום שהמעביד הוא חבר בני-אדם יהיו רואים את המנהל או פקיד עיקרי אחר כמעביד לצרכי הפקודה הזאת, וכל דירקטור של חברה או אדם מועסק בהנהלת חברה יהיו רואים אותם כבני-אדם מועבדים.

48.—(1) כל אדם, האחראי לתשלום הכנסה כלשהיא העשויה להיות מתחייבת במס לפי סעיף (1)5 (ב) או (1)5 (ה), ינכה בשעת התשלום מס מן הסכום המשתלם באותו אופן וכדי אותם שיעורים, שיהיו עשויים להיקבע.

(2) אותו ניכוי יעומד לצרכי הגבייה לעומת המס שיושם על הכנסתו, העשויה להיות מתחייבת במס, של המקבל לשנת-השומה, שבה נעשו הניכויים, או בשנת-השומה הבאה אחריה ככל אשר פקיד-השומה עשוי לבחור בשעת עריכת השומה או לפני-כן.

(3) חשבון של אותם ניכויים יימסר מדי חודש בחדשו לפקיד-השומה בידי האדם העושה אותם, וסכום אותם הניכויים יהיה חוב, המגיע מאת אותו אדם לממשלת פלשתינה (א"י), ויהיה מתפרע כחוב כזה.

(4) לא ניכה מס אדם כלשהוא, האחראי לתשלום הכנסה כלשהיא, העשויה להיות מתחייבת במס לפי סעיף (1)5 (ב) או (1)5 (ה), או — לאחר נכותו מס — חדל אותו אדם מלשלם את המס כנדרש בסעיף הזה, יהיו רואים אותו, וכן — במקרה היותו אדם המשלם אותה הכנסה כלשהיא כאמור לעיל מטעם חברה — את החברה, בלי לפגוע בתוצאה אחרת כלשהיא שהוא או החברה עשויים לעמוד בה, כנישום המפגר בעניין המס, וקביעותיו של סעיף 64 תחולנה במקרים אלה.

(5) בלי לפגוע בכללות כוחותיהם לפי הפקודה הזאת רשאים פקיד-השומה, או כל פקיד ציבורי שאותו הרשה עליכך בכתב, להיכנס למקומו של כל מעביד ולבדוק כל ספרים, רשומות או תעודות אחרות, המתייחסות לניכויים לפי הסעיף הזה, וכן רשאים הם — אם רואים הם זאת לנחוץ, כדי להבטיח מילוי אחרי קביעותיהם של כללים כלשהם, המתייחסים לאותם ניכויים, או למנוע התחמקות ממילוי אחריהן — לחקור את המעביד וכל מועבד.

חשולם עלי ירי
ניכוי מסקור של
הכנסה מסוימת.

16.12
31 31 31
1948-49
22.9.48
108

(6) כל אדם, הנחקר לפי קביעותיו של סעיף 5(5), יכל מעביד יתנו כל אפשרות לאדם, המציע כל בוזנה או בדיקה לפי הקביעות האמורות, הכול לפי הענין, וישיבו תשובה מלאה ונאמנה על כל השאלות שנשאלו.

49. מקים שאדם כל-שהוא — בכל תפקיד שהוא —

(א) מקבל רווחים או הכנסה כל-שהם, שעליהם חלה הפקודה הזאת, השייכים לאיזה אדם אחר; או

(ב) משלם כל רווחים או הכנסה כאלה לאיזה אדם אחר, או לפקודתו, רשאי פקיד-השומה למסור הודעה לאותו אדם, שנזכר ראשונה, שבה יידרש להמציא — במשך הזמן אשר הוגבל באותה הודעה, שלא יפחת מכדי שלושים יום למן תאריך מסירתה של אותה הודעה — דין-חשבון שיכיל —

(1) הרצאת-דברים אמיתית ונכונה של כל אדם רווחים והכנסה; וכן

(11) את שמו וכתבתו של כל אדם שלו הם שייכים.

50. פקיד-השומה רשאי למסור הודעה בכתב לכל אדם, המחזיק בנכס-בית, קרקע או בניין תעשייתי, שבה יידרש להמציא — במשך זמן מסתבר — דין-חשבון שיכיל —

(א) את שמו ואת כתבתו של בעליהם של אותו נכס-בית, קרקע או בניין תעשייתי; וכן

(ב) הרצאת-דברים אמיתית ונכונה של דמי-השכירות המשתלמים וכל תמורה אחרת העוברת במקומם.

51. פקיד-השומה רשאי למסור הודעה בכתב לכל אדם, שבה יידרש להמציא — במשך הזמן אשר הוגבל באותה הודעה, שלא יפחת מכדי שלושים יום למן תאריך מסירתה של אותה הודעה — דין-חשבון שיכיל את שמו של כל מתגורר או דייר, היושב בתאריך ההודעה בביתו, מלוגו או מוסדו, והיה יושב כן — להוציא היעדרויות זמניות — בכל משך שלושת החדשים הקודמים.

52.—(1) מקים שנחה דעתו של פקיד-השומה, כי שני בני-אדם, או יותר משניים, עוסקים ביחד במסחר או במלאכה, עסק, מקצוע או מעשה —

(א) ייחשב להכנסתו של שותף כל-שהוא מן השותפות החלק, שבו היה זכאי בהכנסת השותפות (והכנסה זו תבורר בהתאם לקביעותיה של הפקודה הזאת) במשך השנה שקדמה לשנת השומה, וזו תיכלל בדין-חשבון על הכנסתו, שצריך יהיה שותף זה למסרו לפי קביעותיה של הפקודה הזאת.

(ב) (א) השותף שבראש, זאת אומרת אותו השותף — מבין השותפים הדרים בפלשתינה (א"י) —

(1) ששמו נזכר ראשונה בהסכם על השותפות; או

(11) שהוא השותף הפועל שבראש, אם השותף ששמו נזכר ראשונה אינו שותף פועל;

יכין וימסור — משידרש על-כך על-ידי פקיד-השומה — דין-חשבון על הכנסת השותפות בשנה כל-שהיא, ואותה הכנסה תבורר בהתאם לקביעותיה של הפקודה הזאת, ויצהיר בו על שמותיהם וכתובותיהם של השותפים האחרים בפירמה, ביחד עם סכום חלקה של ההכנסה האמורה, שבו היה זכאי כל שותף ושותף באותה שנה.

יש להמציא דין-חשבון על הכנסה, שנתקבלה על השכנים של בני-אדם אחרים או שולמה להם.

ע"פ מחוקים להמציא דין-חשבון על דמי-שכירות משתלמים.

דין-חשבון ש"ט מתגוררים ודיירים.

שותפויות.

(ב) מקום שאיש מן השותפים אינו יושב בפלשתינה (א"י), יוכן ויימסר הדין והחשבון בידי מיופה-הכוח, הסוכן, המנהל או הסוכן המסחרי של הפירמה בפלשתינה (א"י);

(ג) קביעותיה של הפקודה הזאת, הנוגעות בחדלון מסירת דינים וחשבונות או פרטים בהתאם להודעה מאת פקיד-השומה, תחולנה על כל דין-וחשבון הנדרש לפי הסעיף הזה.

(2) (א) מקום שלא נחה דעתו של פקיד-השומה כי שני בני-אדם — או יותר משניים — עוסקים יחד במסחר או במלאכה, עסק, מקצוע או מעשה, יהיו רואים את ההשתכרויות או הרווחים מאיתם מלאכה, עסק, מקצוע או מעשה, כאילו נתרכו לאותו אדם, הוכאי בחלק מאיתם ההשתכרויות או הרווחים, שיהיה פקיד-השומה עשוי לבחור בו, ושומת-המס תיערך בהתאם לכך.

(ב) מקום שנערכה שומה בהתאם לקביעותיה של פסקה (א) מזו הסעיף-הקטן הזה, לא תיחשב השותפות לחבר בני-אדם לצרכי סעיף 32.

(3) שום דבר הכלול בסעיף הזה לא ימנע הקשייה בערעור — בהתאם לסעיף 60 — על הכרעתו של פקיד-השומה מתוך השתמשותו בשיקול-דעת כל-שהוא שניתן לו בסעיף הזה.

חתימה על הודעות.

53—(1) כל הודעה, שצריך פקיד-השומה למסרה לפי הפקודה הזאת, תיחתם בידי פקיד-השומה, או בידי איזה אדם או אי-אלה בני-אדם שאותם מינה מזמן לזמן לצורך ההוא, וכל הודעה כזאת תהיה בת-תוקף, אם תהיה חתימתם של פקיד-השומה או של אותם אדם או בני-אדם נדפסת או נכתבת עליה כהלכה:

בתנאי שכל הודעה בכתב — לפי הפקודה הזאת — לאדם כל-שהוא, שבה נדרש הלה להמציא פרטים לפקיד-השומה, או כל הודעה, לפי הפקודה הזאת, שבה נדרשת התייצבותם של אדם או עד כל-שהם לפני פקיד-השומה, תיחתם בעצם ידו של פקיד-השומה, או כל אדם, שאותו הרשה על-כך כהלכה.

(2) חתימה, שצורפה אל הודעה כל-שהיא ובה מיומר כי היא חתימתו של אדם כל-שהוא שנתמנה כן, תיחשב לחתימתו של האדם ההוא, עד שיוראה היפוכו של דבר.

מסירת הודעות בדואר ומשלוח חינם.

54—(1) הודעה מותר למסרה לאדם בין באופן אישי ובין במשלוח בדואר רשום לפי כתובת עסקיו או כתבתו הפרטית, הידועות לאחרונה, ובמקרה האחרון יראו אותה כמסורה, במקרה בני-אדם היושבים בפלשתינה (א"י) — לא יאוחר מביום השישי במספר הבא לאחר היום שבו נשלחה בדואר, ובמקרה של בני-אדם שאינם יושבים כן — ביום הבא לאחר היום שבו היתה ההודעה מתקבלת בדואר במהלך הרגיל, ועם הוכחת אותה מסירה יספיק להוכיח כי המכתב המכיל את ההודעה כתבתו נערכה והוא נשלח כנאות.

(2) כל דינים וחשבונות, ידיעות נוספות וחליפת מכתבים, שבתוצאות הדבר, ותשלום מס לפי קביעותיה של הפקודה הזאת, מותר לשלחם במשלוח-חינם לפקיד-השומה במעטפות מסומנות „מס-הכנסה“.

חלק י-שומות.

55—(1) פקיד-השומה יגש לשום כל אדם, העשוי להיות מתחייב במס, בהקדם האפשרי לאחר תום הזמן שניתן לאיתו אדם למסור את הדין-וחשבון שלו.

(2) מקום שמסר אדם דין-וחשבון, רשאי פקיד-השומה —

על פקיד-השומה לערוך שומות.

135 10

לדוקי כינת אה הדין-החשבון וסודין טיהר פניית אהאוס אלו דין-החשבון ג' (ב)
אזגש לאלסא זקבלס אלהי כן אל סולס הננסל ל אלל אקס אס ניקר (ב)

הולד "ס 10/2
מס' 31 אלס אה 1948
ז' 22.9.48

(א) לקיים את הדין-החשבון ולערוך את השומה בהתאם לכך; או
(ב) אם יש לו טעמים מסתברים להאמין כי הדין-החשבון אינו דין-החשבון
נכון, לקבוע — לפי מיטב שפיתו — את סכום הכנסתו, העשוייה להיות
מתחייבת במס, של אותו אדם, ולשום אותו בהתאם לכך.

108 א 0

(3) מקום שלא מסר אדם דין-החשבון, ופקיד-השומה סבור כי אותו אדם
חייב לשלם מס, רשאי הוא לקבוע — לפי מיטב שפיתו — את סכום הכנסתו,
העשוייה להיות מתחייבת במס, של אותו אדם, ולשום אותו בהתאם לכך, אך אותה
שומה לא תפגע בכל צפיות, שבה עמד אותו אדם בדרך אחרת, בגלל חדלונו או
הנחתו מלמסור דין-החשבון.

כות עיון ותיקון.

56. הנציב רשאי לדרוש — במשך שנת-השומה או במשך ארבע שנים
לאחר תום שנת-השומה — לרצונו הוא עצמו את רשומותיו של כל משא-ומתן, לפי
הפקודה הזאת, שאותם ערך פקיד-שומה כל-שהוא, ולאחר קבלת הרשומות רשאי
הנציב לערוך אתה חקירה או לגרום שתיערך אתה חקירה, וכן — מתוך כפיפות
לקביעותיה של הפקודה הזאת — להעביר אותם צווים בעניין זה, שאותם יראה
נכונים:

108 א 0

בתנאי שלא יעביר שום צו, הפוגע לרעה בנישום, בלי לשמוע את טענותיו או
בלי לתת לו הזדמנות מסתברת להשמיע את טענותיו, ובתנאי שזכות הנישום
בערעור על שומה, שנערכה לפי הסעיף הזה, תעמוד בעינה.

רשימות בני-אדם
שנישמו
והודעות-שומה.

57.—(1) פקיד-השומה יכין בהקדם האפשרי רשימות בני-אדם שנישמו למס,
(2) אתן רשימות (הקרויות בזה להלן „רשימות-השומה“) תכילנה את שמותיהם
ואת כתובותיהם של בני-אדם שנישמו למס, את סכום הכנסתו, העשוייה להיות
מתחייבת במס, של כל אדם, את סכום המס שהוא עשוי לשלמו, ואתם פרטים
אחרים שייקבעו.

(3) מקום שתויקו העתקים של כל הודעות השומה ושל כל הודעות,
המתקנות שומות, במשרדו של פקיד-השומה, יכוננו אלה את רשימות-השומה לצרכי
הפקודה הזאת.

מינוי סוכן
בממלכה המאוחדת.

58. כדי להקל את שומת הכנסתם של בני-אדם היושבים בממלכה המאוחדת,
רשאי הנציב העליון למנות סוכן בממלכה המאוחדת, שיערוך חקירות מטעם פקיד-
השומה. בגין כל אדם כזה, יוברר ויודיע לפקיד-השומה את סכום הכנסתו, העשוייה
להיות מתחייבת במס, של אותו אדם בהתאם לפקודה הזאת, וישלם לפקיד-השומה
את החשבונות והחישובים שעליהם מיוסד הדין-החשבון שלו. פקיד-השומה
בקבלו את הדין-החשבון ירשום ברשימת-השומה את הסכום שנמסר בדין
והחשבון: בתנאי שאם יתלבן לפקיד-השומה כי אירעה טעות בחשבונות או
בחישוב, יהיה רשאי להחזיר את הדין-החשבון לעיון נוסף; וכן בתנאי כי שום
דבר שבסעיף הזה לא ימנע את הערעור, שהוענק בסעיף 60 של הפקודה הזאת.

108 א 0

59.—(1) פקיד-השומה יגרום לכך, שתימסר באופן אישי או תישלח בדואר רשום
לכל אדם, ששמו מצוי ברשימת-השומה, הודעה — ערוכה לפי כתבתו במקום
מגוריו או מקום עסקיו הרגילים — המרצה את סכום הכנסתו, העשוייה להיות
מתחייבת במס, ואת סכום המס, שהוא עשוי לשלמו, ומודיעה לו על זכויותיו לפי
הסעיף-הקטן הבא.

כות פקיד-השומה
לעיון בשומות
במקרה של
השנה ולתקנו.

(2) חולק אדם כל-שהוא על השומה, רשאי הוא לפנות אל פקיד-השומה בהודעת השגה בכתב, ולבקשו לעבור מחדש על השומה שנערכה אליו, ולעיון בה ולתקנה. אותה בקשה תרצה בקיצור ובדיוק את נימוקי השגתו. על השומה, ותיערך במשך חמישה-עשר יום מן תאריך מסירתה של הודעת-השומה:

בתנאי כי פקיד-השומה — לאחר שנחה דעתו, כי בגלל היעדרות מפלשתינה (א"י), מחלה או סיבה מסתברת אחרת נבצר מן האדם החולק על השומה לערוך את בקשתו במשך אותה תקופה — יאריך את התקופה, ככל אשר עשוי להיות מסתבר במסיבות הנדונות.

(3) עם קבלת הודעת-ההשגה, שעליה מרומז בסעיף-קטן (2) של הסעיף הזה, רשאי פקיד-השומה לדרוש מאת האדם, שמסר את הודעת ההשגה, כי ימציא אותם פרטים, שיהיה פקיד-השומה עשוי לראותם נחוצים, בגין הכנסתו של האדם הנישום, ולהראות כל ספרים או תעודות אחרות, שבמשמרו או בשליטתו, המתייחסים לאותה הכנסה, וכן רשאי הוא להזמין כל אדם שבו הוא סבור כי יוכל למסור עדות בעניין ההכנסה, להתייצב בפניו, ורשאי הוא לחקור אותו אדם בשבועה או באופן אחר:

בתנאי שהפקיד, הסוכן, המשמש או אדם אחר, המועבד במהימנות בעניניו של האדם, שעליו יש לשים מס, לא יחקר, אלא לדרישתו של הנישום.

(4) במקרה שאדם נישום כל-שהוא, שהשיג על שומה שנערכה עליו, בא לידי הסכם עם פקיד-השומה בדבר הסכום שבו הוא צפוי להיות נישום, תתוקן השומה בהתאם לכך, והודעה על המס המשתלם תימסר לאותו אדם.

(5) אם לא הושג הסכם, יקבע פקיד-השומה את המס בצו שבכתב:

בתנאי שבמקרהו של אדם, אשר פנה בבקשה אל פקיד-השומה — לפי סעיף-קטן (2) של הסעיף הזה — בדבר עיון בשומה שנערכה עליו ותיקונה, וחדל מלבוא לידי הסכם עם פקיד-השומה בדבר הסכום שבו הוא צפוי להיות נישום, תעמוד בעינה זכותו לערער — לפי קביעותיה של הפקודה הזאת — על השומה שנערכה עליו.

חלק י"א — ערעורים.

60.— (1) כל אדם, הרואה את עצמו מקופח בשומה שנערכה אליו, וחדל מלבוא לידי הסכם עם פקיד-השומה באופן שנקבע בסעיף-קטן (4) של סעיף 59, רשאי לערער על השומה בפני שופט צעיר בריטי בלשכתו, בהתאם לקביעותיו של החלק הזה של הפקודה וכללי בית-משפט שהותקנו לפיו: פקיד-השומה יהיה המשיב על אותו ערעור. לצרכי אותו ערעור יהווה אותו שופט בית-משפט אזרחי.

(2) כל הערעורים יישמעו בדלתים סגורות, אלא אם-כן יורה השופט הרואה אחרת, לפי בקשתו של אחד משני הצדדים.

(3) חובת ההוכחה כי השומה, שעליה מתלוננים, היא מוגזמת — תהיה על המערער.

(4) השופט ישרה (ש"י) ימנית קמוצה; ה"ש ראשונה צרדייה), יפחית, יגדיל או יבטל את השומה או יתן אותה צו בדבר הערעור, ככל אשר יראה לנכון.

(5) הודעה על סכום-המס, שיהיה עשוי להשתלם לפי השומה, כפי שיקבענה השופט, תימסר למערער מאת פקיד-השומה.

(6) הכרעתו של השופט, השומע את הערעור, נכל צו שיתנהו בעניין זה, יהיו

סופיים:

17
13

21
70
70

ערעורים על שומות.

21
70

בתנאי שהשופט, השומע, אותו ערעור, רשאי — אם רצונו בכך — להרצות את עניין המשפט במידה שהוא נוגע בשאלת-חוק לחוות דעתו של בית-המשפט העליון, היושב לדין כבית-משפט לערעורים אזרחיים:

ובתנאי נוסף שהשופט, אשר שמע את הערעור, לא יוצא מכלל ישיבה בבית-המשפט העליון הקובע את העניין המורצה.

(7) זקן השופטים רשאי — באבייתו של הנציב העליון — להתקין כללי בית-משפט להסדרת הנוהג והפרוצידורה בערעורים לפי החלק הזה של הפקודה, ובלי לפגוע בכללותו של אותו כוח, רשאי הוא להתקין באותם כללים את תשלום הדמים, מתן הערובה, ההשלשה בידי בית-משפט, הגשת עדות והאיייה והכנת עניין משפט מורצה.

61.— (1) שום שומה, כתב פקודה או משאומתן אחר, שבהם מיומר כי נערכו בהתאם לקביעותיה של הפקודה הזאת, לא יהיו מסולקים, ולא יהיו רואים אותם בטלים או עשויים להיות בטלים, בגלל היעדר טופס, ולא ייפגעו בגלל שגיאה, ליקוי או שמטה שבהם, אם הללו במהותם ובנפקותם תואמים — או (נעשו) בהתאם — לכוונתה ומובנה של הפקודה הזאת, או כל פקודה אחרת המתקנת אותה, ואם האדם, הנישום או המכוון להיות נישום או הנפגע בהם, צויין בהם בהתאם לכוונה ולהבנה הרגילות.

(2) שומה לא תיפגם ולא תיפגע —

(א) בגלל שגיאה שבה בדבר —

(i) שמו או שם-משפחתו של האדם החייב (במס); או

(ii) התיאור של הכנסה כל-שהיא; או

(iii) סכום המס שהושם;

(ב) בגלל חילוק כל-שהוא בין השומה ובין ההודעה עליה:

בתנאי כי במקרה של שומה תימסר ההודעה על-כך כהלכה לאדם שעליו מכוון לשים (מס), ואותה הודעה תכיל — במהותה ובנפקותה — את הפרטים שלפיהם נערכה השומה.

חלק י"ב—ג ביי.ה.

62. אביית מס תישאר תלויה ועומדת במקרים, שבהם נמסרה הודעה על השגה או ערעור, עד שיוכרעו אותם השגה או ערעור:

בתנאי כי בכל מקרה כזה רשאי פקיד-השומה לכפות את תשלומו של אותו חלק המס (אם יש כזה בנמצא) שאינו שנוי במחלוקת.

63. מס יהיה משתלם במשך שלושים יום לאחר מסירת הודעת שומה לפי סעיף 59 של הפקודה הזאת:

בתנאי כי — אם המס עולה על חמישים פונט — מותר לעשותו משתלם בשיעורים שווים, והשיעור השני יהיה משתלם שלשה חדשים לאחר מועד פרעון המס, ובתנאי נוסף, שיהיה פקיד-השומה רשאי — אם הוא חושב זאת לנכון — להאריך את זמן הפרעון.

64.— (1) לא שולם מס כל-שהוא במשך הזמן, שנקבע בסעיף 63 של הפקודה הזאת —

מעויות וכו' בשומה והודעות.

פרוצידורה במקרים שהשגה או ערעור תלויים ועומדים. 108 א° 135 א° הזמן שבו יש לפרוע את התשלום. 162 א°

135 א°, קנס על אי-תשלום מס וכפיית תשלום. 108 א°

(א) יתווסף עליו סכום השווה לעשרים אחוזים מן המאה בסכום המס המשתלם, וקביעותיה של הפקודה הזאת המתייחסות לגבייתו ולהתפרעותו של מס תחולנה על גבייתו והתפרעותו של אותו סכום;

(ב) ימסור פקיד-השומה הודעת-דרישה לאדם הנישום, ואם לא נפרע התשלום במשך שלושים יום למן תאריך מסירתה של אותה הודעת-תביעה, רשאי פקיד-השומה לכפות את התשלום כפי שהותקן בזה להלן, או לפי פקודת המסים (גבייה), וקביעותיה של הפקודה היא — להוציא סעיף 12 שבה — תחולנה על גביית מס הכנסה, כאילו היה זה מס בגדר מובנה של הפקודה ההיא:

בתנאי כי במקרה שפקיד-השומה אינו מושל המחוז, ישלח פקיד-השומה למושל המחוז (במחוז) שבו יושב הנישום או עוסק בעסקו, תעודת-אישור בחתימתו של פקיד-השומה — שבה ינקוב את סכום הפיגורים במס הכנסה המגיע מאת הנישום. משיקבל מושל המחוז אותה תעודת-אישור, יגש לכפות את התשלום לפי קביעותיה של פקודת המסים (גבייה), העשויות לחול על גביית מס ההכנסה כאמור לעיל.

(ג) קנס, שהוטל לפי הסעיף הזה, לא יהיו רואים אותו כחלק של המס ששולם, לצורך תביעת הקילה לפי קביעה כל-שהיא מקביעותיה של הפקודה הזאת. (2) פקיד-השומה רשאי להורות — לאחר שיובא לפניו נימוק נאות כל-שהוא — כי יתפרע כל סכום הפחות מכדי הקנס המלא, וכן רשאי הוא להגביר — מזמן לזמן — את הסכום, שבו הורה כי יהיה מתפרע כן, במקרה של המשכת אי-תשלום, אולם (רק) עד-כדי-כך, שכלל הסכום, שבו הורה כי יהיה מתפרע כן, לא יעלה על 20 אחוזים מן המאה בסכום המס המשתלם.

65.— (1) מקום שעוכב תשלום מס, בשלמותו או בחלקו, עד שתתברר תוצאת הודעה על השגה או של ערעור, יהיה המס המגיע לפי השימה כפי שהוכרע באותם השגה או ערעור, הכול לפי העניין, משתלם במשך שלושים יום למן הזמן שבו יקבל האדם הנישום הודעה על המס המשתלם, ואם לא ישולם אותו מס במשך אותה תקופה תחולנה קביעותיו של סעיף 64:

בתנאי שיהיה פקיד-השומה רשאי — אם הוא חושב את הדבר לנכון — להאריך אותה תקופה.

(2) לצרכי הסעיף הזה יהיו רואים את הערעור כאילו הוכרע, אף-על-פי שהורצה עניין המשפט לחוות דעתו של בית-המשפט העליון לפי התנאי לסעיף-קטן (6) של סעיף 60:

בתנאי שאם שונה סכום השומה בצו או בפסק-דין של בית-המשפט העליון, כי אז —

(א) אם שולם מס יותר מדי, יוחזר הסכום היתר (י"ד קמוצה; ת"ו צרוייה),

או

(ב) אם שולם מס פחות מדי, יהיה הסכום שלא-שולם משתלם בהתאם לקביעותיו של סעיף-קטן (1) מן הסעיף הזה.

66.— (1) אם יש לפקיד-השומה — במקרה מיוחד כל-שהוא — טעם להאמין, כי אדם שנישום למס עשוי לצאת מפלשתינה (א"י) — לפני שיעשה אותו מס משתלם לפי קביעותיו של סעיף 63 מן הפקודה הזאת — בלא שישלם אותו מס, רשאי הוא לדרוש — בהודעה בכתב לאותו אדם — את תשלומו של אותו מס במשך זמן של

פרק ק"ו.

פרק ק"ו.

נכית מס לאחר הכרעת השגה או ערעור.

תשלום מס על-ידי בני-אדם העומדים לצאת מפלשתינה (א"י).

135 100

108

להגבילו באותה הודעה. לאחרי־מכן יהיה אותו מס משתלם כתום הזמן שהוגבל, ובמקרה אִית־שלום יהיה נפרע מיד באופן שהותקן בסעיף 64 של הפקודה הזאת, אלא־אם־כֵן תינתן ערובה לתשלומו, כדי הנחת דעתו של פקיד־השומה.

(2) אם יש לפקיד־השומה — במקרה מיוחד כל־שהוא — טעם להאמין, כי מס על כל הכנסה, העשויה להיות מתחייבת במס, עשוי לבלי להיפרע בסופו של דבר, רשאי הוא — בכל זמן, ולפי הנדרש בכל מקרה —

(א) לדרוש מיד — בהודעה בכתב — מאת אדם כל־שהוא לערוך דין־וחשבון ולהמציא פרטים על כל הכנסה כזאת במשך זמן שיש לנקבו באותה הודעה; (ב) לערוך שומה על אותו אדם לפי סכום ההכנסה, שעליה נמסר דין־וחשבון, או — אם לא נערך אותו דין־וחשבון, או שאותו דין־וחשבון אינו מניח את דעתו של פקיד־השומה — לפי אותו סכום, שאותו עשוי פקיד־השומה לחשוב למסתבר:

בתנאי כי — מקום שנערכה שומה כאמור לעיל לפני תחילתה של שנת־השומה — יהיה מס משתלם לפי שיעור או שיעורים העומדים בתקפם בתאריך שבו נערכת השומה, אם לא נקבע בתאריך ההוא שיעור לשנת־השומה;

(ג) לדרוש — בהודעה בכתב לאדם הנישום — שתינתן מיד ערובה כדי הנחת דעתו לתשלום המס שנישום.

(3) הודעה על שומה כל־שהיא, שנערכה בהתאם לקביעותיו של סעיף־קטן (2) מן הסעיף הזה, תימסר לאדם הנישום, וכל מס שנישום כן (בהתאם לקביעותיו של סעיף־קטן (2) מן הסעיף הזה) יהיה משתלם עם התביעה בכתב, בחתימת־ידו של פקיד־השומה, ובמקרה אִית־שלום יהיה נפרע מיד באופן שהותקן בסעיף 67 של הפקודה, אלא־אם־כֵן תינתן ערובה לתשלומו, כדי הנחת דעתו של פקיד־השומה. (4) אדם כל־שהוא, ששילם את המס בהתאם לתביעתו של פקיד־השומה, או נתן ערובה לאותו תשלום לפי סעיף־קטן (2) של הסעיף הזה, תהינה נודעות לו זכויות ההשגה והערעור, שהוענקו בסעיפים 59 ו־60 של הפקודה הזאת, והסכום ששילמו יכוונן בהתאם לחוצאותיהם של כל השגה או ערעור כאלה. (5) קביעותיו של סעיף־קטן (2) מן הסעיף הזה לא תפגענה בכוח, שהוענק לגביב בסעיף 56 של הפקודה הזאת.

67. מס עשוי להיות נתבע בדיון על־ידי פקיד־השומה בשמו הרשמי ונפרע — ביחד עם יציאותיה המלאות של התביעה לדיון — בבית־המשפט, שלו שיפוט מוסמך, מאת האדם שהנייב בהם, כחוב המגיע לממשלה פלשתינה (א״י), וכן באמצעים שהותקנו בסעיף 64 של הפקודה הזאת.

חלק 2—החזרות והקילות.

68.—(1) אם יוכח להנחת דעתו של פקיד־השומה, כי אדם כל־שהוא שילם מס על שנת־שומה כל־שהיא — בין בדרך ניכוי ובין בדרך אחרת — יתר על הסכום שהוא עשוי להיות מתחייב בו כנאות, יהיה אותו אדם זכאי בכך, כי הסכום היתר (ת״ו צרוייה) ששילם כן יוחזר לו. כל תביעה להשבת־תשלום לפי הסעיף הזה תוגש במשך שנתיים למן סוף שנת־השומה, שבה שולם המס. פקיד־השומה יתן תעודת־אישור על הסכום שיש להשיבו, ועם קבלת תעודת־האישור יגרום החשבונאי הכללי כי ינשב התשלום מתוך תיאום אליה.

(2) להוציא סכומים הטעונים השבה לאחר השגה או ערעור, לא יושב שום תשלום לאדם כל־שהוא בגין שנת־שומה כל־שהיא, שעליה חדל או הזניח האדם

פקיד־השומה תובע
לדיון על־מס.

השבת תשלום מס.

ההוא מלמסור דין-וחשבון או נישום בסכום יתר על הסכום הכלול בדין-וחשבון שלו. בתנאי שקיבל הודעה על השומה שנערכה עליו לאותה שנה: אלא אם כן יוכח להנחת דעתו של פקיד-השומה שאותם חדלון או הזנחה מלמסור דין-וחשבון אמיתי ונכון אין מקורם במרמה או פעל או חדלון מעשה במזיד מצדו של אותו אדם.

(3) כל אדם, המוצא את עצמו מקופח בהכרעתו של פקיד-השומה בדבר הסכום, שיש להשיבו לפי הסעיף הזה, תהיה נודעת לו אותה הזכות עצמה לערער על הכרעתו, כאילו היה מוצא את עצמו מקופח בשומה שנערכה עליו.

69.—(1) כל אדם, ששילם — בין בדרך ניכוי ובין בדרך אחרת, או הצפוי לשלם — מס לפי הפקודה הזאת לשנת-שומה כל-שהיא על חלק כל שהוא של הכנסתו, והוא מוכיח להנחת דעתו של הנציב ששילם — בין בדרך ניכוי ובין בדרך אחרת, או הוא צפוי לשלם — מס הכנסה בממלכה המאוחדת על השנה ההיא בגין אותו חלק עצמו של הכנסתו, יהיה זכאי בהקילה ממס, לפי הפקודה הזאת, ששולם או משתלם בידו על החלק ההוא של הכנסתו, בשיעור השווה לסכום שבו עולה שיעורו של המס — הנאות למקרהו, לפי הפקודה הזאת — על מחצית שיעורו הנאות של מס הממלכה המאוחדת. אבל אם עולה שיעור המס, הנאות למקרהו לפי הפקודה הזאת, על שיעורו הנאות של מס הממלכה המאוחדת, יהיה זכאי בהקילה רק כדי שיעור השווה למחצית שיעורו הנאות של מס הממלכה המאוחדת:

בתנאי כי מקום, שבמקרה של יחיד כל-שהוא, אשר אילו לא התנאי הזה היה סכומו של המס המשתלם לפי הפקודה הזאת — לאחר התרת הקילה כל-שהיא כאמור לעיל — לאחר שחובר אל סכומו של מס הכנסה המשתלם בממלכה המאוחדת בגין אותו חלק עצמו של הכנסתו — לאחר התרת אותה הקילה שהוענקה בסעיף 27 של חק-הפרלמנט בדבר ממונאות, 1920 (ואותו הסכום קרוי בזה להלן „מס הממלכה המאוחדת ניטו“) — עולה על הגדול בסכומי המס, אשר — אילו לא ההקילה האמורה לעיל — היה עשוי להשתלם לפי הפקודה הזאת ובממלכה המאוחדת כסידרן (ואותם הסכומים קרויים בזה להלן „מס פלשתינה (א״י) ברוטו“) וכן „מס הממלכה המאוחדת ברוטו“ (כסידרם), רשאי הנציב להעניק — אם נוכח לדעת שאם-לא-כן ייגרם סבל מיוחד — אותה הקילה נוספת מן המס המשתלם לפי הפקודה הזאת, שאותה יראה לנכון, עד-כדי סכום, המספיק להפחית את מס הניטו המשתלם לן לסכום, שאם יחובר למס הממלכה המאוחדת ניטו, יהיה שווה למס פלשתינה (א״י) ברוטו או למס הממלכה המאוחדת ברוטו, הכול לפי הסכום הגדול יותר.

(2) לצרכי הסעיף הזה תהיה תעודת-אישור, שהוצאה בידיהם של נציבי ההכנסה בפנים המדינה בממלכה המאוחדת או בשמם, מתקבלת כעדות או ראייה, כדי להראות מהו השיעור הנאות של מס הממלכה המאוחדת או מס הממלכה המאוחדת ניטו בכל מקרה מיוחד.

(3) לצרכי הסעיף הזה הביטוי „שיעור מס“, בשעה שהוא חל על מס ששולם או עשוי להשתלם לפי הפקודה הזאת, מובנו השיעור שייקבע מתוך חלוקת סכומו של מס ששולם או עשוי להשתלם על שנה כל-שהיא (לפני ניכוייה של ההקילה שהוענקה לפי הסעיף הזה) בסכומה של ההכנסה שבגינה הושם לשנה ההיא המס ששולם או עשוי להשתלם לפי הפקודה הזאת, חוץ ממקום שבו ההכנסה, המשמשת נושא התביעה להקילה לפי הסעיף הזה, מחושבת — בזיקה לקביעותיה של הפקודה הזאת — על סכום אחר שאינו הסכום המתברר של הרווחים למעשה, שכן אז יקבע הנציב את שיעור המס.

הקילה בנין מס
הכנסה של
הממלכה המאוחדת.

27 201

הקילה בגין
מס הכנסה של
הקיסרות.

70.—(1) אם אדם כל-שהוא, היושב בפלשתינה (א"י), ושיים — בין בדרך ניכוי ובין בדרך אחרת או צפוי לשלם — מס לפי הפקודה הזאת לשנת-שומה כל-שהיא על חלק כל-שהוא של הכנסתו, מוכיח להנחת דעתו של הנציב, כי שילם—בין בדרך ניכוי ובין בדרך אחרת, או הוא צפוי לשלם — מס הכנסה של הקיסרות של השנה ההיא בגין אותו חלק עצמו של הכנסתו, יהיה זכאי בהקילה ממס בפלשתינה (א"י), ששולם או עשוי להשתלם בידו על החלק ההוא של הכנסתו, לפי שיעור הקילה שיש לקבוע כלהלן:—

(א) אם השיעור הקיסרי של מס אינו עולה על מחציתו של שיעור המס הנאות למקרהו יהיה השיעור, שלפיו יש לתת הקילה, השיעור הקיסרי של המס.
(ב) בכל מקרה אחר, יהיה השיעור, שלפיו יש לתת הקילה, מחציתו של שיעור המס הנאות למקרהו לפי הפקודה הזאת.

(2) אם אדם כל-שהוא, שאינו יושב בפלשתינה (א"י), ושילם — בין בדרך ניכוי ובין בדרך אחרת או הוא צפוי לשלם — מס לפי הפקודה הזאת לשנת-שומה כל-שהיא על חלק כל-שהוא של הכנסתו, מוכיח להנחת דעתו של הנציב, כי שילם — בין בדרך ניכוי ובין בדרך אחרת, או הוא צפוי לשלם — מס הכנסה של הקיסרות על אותה שנת-שומה בגין אותו חלק עצמו של הכנסתו, יהיה זכאי בהקילה ממס, ששולם או עשוי להשתלם בידו לפי הפקודה הזאת על החלק ההוא של הכנסתו, לפי שיעור של הקילה, שיש לקבוע כלהלן:

(א) אם השיעור הקיסרי של מס, הנאות למקרהו, אינו עולה על שיעור המס הנאות למקרהו, לפי הפקודה הזאת, יהיה השיעור, שלפיו יש לתת הקילה, מחציתו של השיעור הקיסרי של מס.
(ב) אם השיעור הקיסרי של מס, הנאות למקרהו, עולה על שיעור המס, הנאות למקרהו, לפי הפקודה הזאת, יהיה השיעור שלפיו יש לתת הקילה, שווה לסכום שבו עולה שיעור המס, הנאות למקרהו לפי הפקודה הזאת, על מחציתו של השיעור הקיסרי של מס.

(3) לצרכי הפקודה הזאת „מס הכנסה של הקיסרות” מובנו מס הכנסה כל-שהוא שהושם לפי חוק כל-שהוא העומד בתקפו בחלק כל-שהוא מארצות שלטונו (דומיניונים) של הוד רוממותו (להבדיל מן הממלכה המאוחדת) או במקום כל-שהוא שתחת חסותו של הוד רוממותו או בשטח ארץ כל-שהוא (להבדיל מפלשתינה (א"י)) שבגינן קיבל הוד רוממותו מאנהאט בשם חבר הלאומים ובו משתמשת ממשלת הוד רוממותו בממלכה המאוחדת:

בתנאי שהגוף המחוקק של אותם חלק, מקום או שטח-ארץ התקין הקילה בגין מס, שהושם על הכנסה גם בחלק, במקום או בשטח-הארץ ההם וגם בפלשתינה (א"י), באופן הנראה לנציב כמתאים להקילה שהוענקה בסעיף הזה.

(4) לצרכי הסעיף הזה יחושב שיעור המס לפי הפקודה הזאת באופן שהותקן בסעיף-קטן (3) של סעיף 69 מן הפקודה הזאת, והשיעור הקיסרי של מס יחושב באופן דומה.

(5) מקום שאדם יושב בשנת-שומה כל-שהיא גם בפלשתינה (א"י) וגם בחלק, מקום או שטח-ארץ שבו מושם מס הכנסה של הקיסרות, יהיו רואים אותו — לצרכי הסעיף הזה — כתושב במקום, שבו הוא יושב בתקופה ארוכה יותר במשך השנה ההיא.

תביעות להקילה
לפי סעיף 69
או 70.

71. תביעה להקילה לפי סעיף 69 או 70 של הפקודה הזאת תיערך במשך שנתיים למן סופה של שנת-השומה שאליה היא מתייחסת:

בתנאי שיהרשה כי תובא תביעה כזאת, אף-על-פי שלא נערכה במשך תקופת השנתיים האמורה, אם תיערך במשך שש שנים למן סופה של שנת-השומה ובמשך שישה חדשים למן התאריך שבו הוברר הסכום הנוגע בדבר מס הכנסה של הממלכה המאוחדת או מס הכנסה של הקיסרות, הכול לפי העניין.

סידורים של
הטלתיס כפולה.

72.—(1) הצהיר בצו הנציב העליון במועצה, כי נעשו סידורים, הנקובים בצו, עם ממשלת שטח-ארץ כל-שהוא שמחוץ לפלשתינה (א"י) לשם מתן הקילה מהטלת-מס כפולה ביחס למס-הכנסה וכל מס כיוצא בו בטיבו, שהוטלו בחוקי שטח-ארץ ההוא, וכי מן המועיל שתהיה נפקות נודעת לסידורים ההם, תהיה נפקות נודעת לסידורים ביחס למס-הכנסה למרות דבר כל-שהוא שבחיקוק כל-שהוא.

(2) עם מתן צו לפי הסעיף הזה בגין סידורים המתייחסים לממלכה המאוחדת, תיפסק נפקותם של סעיף 62 של פקודת מס ההכנסה, 1941, או של סעיף 69 מן הפקודה הזאת, הכול לפי הסעיף העשוי לחול על העניין, להוציא אותה מידה שבה מתקנים הסידורים דברים אחרים.

(3) עם מתן צו לפי הסעיף הזה בגין סידורים, המתייחסים לחוק כל-שהוא מארצות שלטונו (דמיניונים) של הוד רוממותו (להבדיל מן הממלכה המאוחדת), או למקום כל-שהוא שתחת חסותו של הוד רוממותו או לשטח-ארץ כל-שהוא (להבדיל מפלשתינה (א"י)), שבגיננו קיבל הוד רוממותו מאנדאט בשם חבר הלאומים ובו משתמשת ממשלת הוד רוממותו בממלכה המאוחדת, תיפסק נפקותם של סעיף 63 של פקודת מס ההכנסה, 1941, או של סעיף 70 של הפקודה הזאת, הכול לפי הסעיף החל על העניין, בגין החלק, המקום או שטח-ארץ ההם, להוציא אותה מידה שבה מתקנים הסידורים דברים אחרים.

(4) צו כל-שהוא, שניתן לפי הסעיף הזה, עלול להיות מופקע בצו מאוחר ממנו. (5) מקום שתהיה נפקות נודעת לסידורים כל-שהם מכוח תקפו של הסעיף הזה, לא ימנע חיוב הסודיות, שהוטל בסעיף 4 של הפקודה הזאת, כי תגולינה — לפקיד מורשה של הממשלה שעמה נעשו הסידורים — אותן ידיעות, שדרוש לגלותן לפי הסידורים.

(6) פסקאות (א) ו-(ב) של סעיף-קטן (5) (אך לא יתרו) תחולנה על חישוב סידורים כל-שהם, שלהם נודעת נפקות לפי הסעיף הזה.

(7) יהיו רואים את הסעיף הזה כאילו נכנס לתקפו ביום האחד באפריל, 1946.

זיכוי-מס.

73.—(1) קביעותיו של הסעיף הזה תהיה נודעת להן נפקות מקום שבו יש להתיר — לפי סידורים, שנודעת להם נפקות לפי סעיף 72 של הפקודה הזאת — לזקוף מס, המשתלם על הכנסה כל-שהיא בשטח-ארץ שעם ממשלתו נעשו הסידורים, כזיכוי לעומת מס, המשתלם על הכנסה היא בפלשתינה (א"י); ובסעיף הזה הביטוי „מס חו"ל" מובנו מס כל-שהוא, המשתלם בשטח ההוא, שאותו יש להתיר לזקוף כן לפי הסידורים, והביטוי „מס הכנסה" מובנו מס העשוי להיות מתחייב לפי הפקודה הזאת.

(2) סכום מס ההכנסה העשוי להיות מתחייב על ההכנסה יופחת בסכום הזיכוי: בתנאי שלא יותר זיכוי לעומת מס הכנסה על כל שנת-שומה, אלא-אם היה יושב האדם, הזכאי בהכנסה, בפלשתינה (א"י) במשך השנה הקודמת לשנת-השומה היא.

108

108

ס' 23 'ש' 1941.

4/48

134 80

(3) הזיכוי לא יעלה על הסכום שיתקבל בתוצאת חישוב סכום ההכנסה בהתאם לקביעותיה של הפקודה הזאת, וחיובו — לאחר-מכן — במס הכנסה לפי שיעור, שיבורר מתוך חלוקת מס ההכנסה, העשוי להיות מתחייב (לפני שיותר זיכוי לפי סידורים כל-שהם, שלהם נודעת נפקות לפי סעיף 72 של הפקודה הזאת) על כלל הכנסתו של האדם הזכאי בהכנסה, בסכום כלל הכנסתו.

(4) בלי לפגוע בקביעותיו של סעיף-קטן (3) לא יעלה כלל הזיכוי שיש להתיר לזקפו לאדם בגין כל שנת-שומה בגלל מס חו"ל, לפי כל סידורים שלהם נודעת נפקות לפי סעיף 72 של הפקודה הזאת — על כלל מס ההכנסה המשתלם על-ידו לפי קביעותיו של סעיף 35 מפקודת מס הכנסה, 1941, או של סעיף 42 מן הפקודה הזאת, הכול לפי הסעיף העשוי לחול על העניין.

מס' 23 'ש' 1941.

(5) בשעת חישוב סכום ההכנסה —

(א) לא יותר שום ניכוי בגין מס חו"ל (בין בגין אותה הכנסה עצמה ובין בגין הכנסה אחרת כל-שהיא);

(ב) מקום שתלוי מס ההכנסה, העשוי להיות מתחייב, בסכום שנתקבל בפלשתינה (א"י), יוגדל הסכום האמור בסכום הנאות של המס של חו"ל בגין ההכנסה;

(ג) מקום שההכנסה כוללת דיווידנדים, ולפי הסידורים יש להביא בחשבון מס, שאינו מתחייב במישרים או בדרך ניכוי בגין הדיווידנדים, בשעה שנדונה השאלה אם בכלל יש לזקוף זיכוי, ואם כן — איזה זיכוי, לעומת מס הכנסה על הדיווידנדים, יוגדל סכום ההכנסה בסכום המס של חו"ל שאינו עשוי להיות מתחייב כן, שאותו יש להביא בחשבון בחישוב סכום הזיכוי;

מס' 25

אך למרות כל דבר שבקביעותיו הקודמות של הסעיף-הקטן הזה יותר ניכוי של כל סכום, שבו עולה המס של חו"ל בגין ההכנסה על הזיכוי המותר לעומתו.

(6) פסקאות (א) ו-(ב) של סעיף-קטן (5) (אך לא יתרו) תחולנה על הישוב כלל ההכנסה לצורך קביעת השיעור, הנזכר בסעיף-קטן (3) של הסעיף הזה, ואלה תחולנה עליו ביחס לכלל הכנסה, שבגינה יש לזקוף זיכוי על מס חו"ל לפי סידורים, העומדים בתקפם אותה שעה לפי סעיף 72 של הפקודה הזאת.

מס' 25

(7) מקום אשר —

(א) הסידורים מתקינים — ביחס לדיווידנדים של כמה סוגים, אך לא ביחס לדיווידנדים של סוגים אחרים — כי מס חו"ל, שאינו עשוי להיות מתחייב במישרים או בדרך ניכוי בגין דיווידנדים, יש להביאו בחשבון בשעה שנדונה השאלה אם בכלל יש לזקוף זיכוי, ואם כן — איזה זיכוי, לעומת מס ההכנסה בגין הדיווידנדים; וכן

(ב) משולם דיווידנדים, שאינו מן הסוג, שביחס אליו מתקינים כן הסידורים, כי אז, אם משולם הדיווידנדים לחברה השולטת — בין במישרים ובין בעקיפים — על לא פחות ממחצית כוח ההצבעה בחברה, המשלמת את הדיווידנדים, יותר זיכוי, כאילו הדיווידנדים הוא דיווידנדים של סוג שביחס אליו מתקינים כן הסידורים.

(8) לא יותר זיכוי לפי הסידורים לעומת מס-הכנסה, העשוי להיות מתחייב על הכנסתו של אדם כל-שהוא בגין שנה כל-שהיא, אם הוא מבכר שלא יותר זיכוי בגין הכנסתו בשנה ההיא.

(9) תביעה כל-שהיא על התרת זיכוי תיערך לא יאוחר משנתיים לאחר סופה של שנת-השומה, ובמקרה של מחלוקת כל-שהיא בדבר הסכום העשוי להיות מותר, תהיה התביעה כפופה להשגה ולערעור באותו אופן עצמו שבו כפופה להם שומה.

(10) מקום שסכום זיכוי כל-שהוא, הנוקף לפי הסידורים, הופך מופרז או בלתי-מספיק בגלל כיוונון כל-שהוא בסכומו של מס כל-שהוא. המשתלם בין בפלשתינה (א"י) ובין במקום אחר, לא יחול שום דבר שבפקודה הזאת, המגביל את הזמן לעריכת-השומה או לתביעת-הקילה, על שומה או תביעה כל-שהי, הנובעות מן הכיוונון, שהן שומה או תביעה, שנערכו לא יאוחר משנתיים למן הזמן שבו נערכו כל אותם שומות, כיוונונים והחלטות אחרות, בין בפלשתינה (א"י) ובין במקום אחר, ולהן נודעת חשיבות בשעה שנקבע אם בכלל יש לזקוף זיכוי, ואם כן — איזה זיכוי.

(11) יהיו רואים את הסעיף הזה כאילו נכנס לתקפו ביום האחד באפריל, 1946.

הפחתת סכומים מסויימים מקום שמשלם או משתלם מושפע בהקילה מהטלת מס כפולה.

74.—(1) מקום שהמס, שאותו שילמה או עשווייה לשלם חברה, מושפע בהקילה מהטלת-מס כפולה, יופחת כלהלן הסכום, שיש לעמתו לפי סעיף 32 של הפקודה הזאת, או שיש להחזירו לפי סעיף 68 של הפקודה הזאת, בגין המס העשוי להינכות מדיוידנדום כל-שהוא, שאותו משלמת החברה:—

(א) אם אין מס עשוי להיות מתחייב על מקבל (הדיוידנדום) בגין הדיוידנדום, תהיה ההפחתה סכום השווה למס על הדיוידנדום ברוטו לפי שיעוריה של הקילה מהטלת-מס כפולה, העשוי לחול במקרה זה;

(ב) אם שיעור המס, העשוי להיות מתחייב על מקבל (הדיוידנדום) בגין הדיוידנדום, הוא פחות משיעור ההקילה מהטלת-מס כפולה, העשוי לחול על הדיוידנדום, תהיה ההפחתה סכום השווה למס על הדיוידנדום ברוטו לפי ההפרש שבין שני השיעורים ההם.

(2) לצרכי הסעיף הזה —

(א) אם הכנסתו של האדם, העשוי להיות מתחייב, כוללת דיוידנדום אחד, כאותו הנזכר בסעיף-קטן (1), יהיו רואים את הדיוידנדום ההוא כחלק הגבוה ביותר בהכנסתו;

(ב) אם הכנסתו כוללת יותר מדיוידנדום אחד כזה, יהיו רואים דיוידנדום כחלק גבוה יותר מהכנסתו מאשר דיוידנדום אחר, אם השיעור הפלשתינאי (א"י) הנקי, העשוי לחול על הדיוידנדום הראשון, הוא נמוך מזה, העשוי לחול על הדיוידנדום, האחרון;

(ג) מקום שמתחייב מס לפי שיעורים שונים על חלקים שונים של אותו דיוידנדום כל-שהוא, או מקום שעשוי מס להיות מתחייב על איזה חלק של אותו דיוידנדום כל-שהוא ואינו עשוי להיות מתחייב על איזה חלק אחר של אותו דיוידנדום, יהיו רואים כל חלק כדיוידנדום נפרד;

(ד) הביטוי „הקילה מהטלת-מס כפולה” מובנו כמובנו בסעיף 31 של הפקודה הזאת, והביטוי „שיעוריה של הקילה מהטלת-מס כפולה” מובנו השיעור המייצג את עדפו של שיעור המס, העשוי להינכות מן הדיוידנדום, על השיעור הפלשתינאי (א"י) הנקי, העשוי לחול עליו.

חלק י"ד—עבירות וענשים.

75. כל אדם, האשם בעבירה על הפקודה הזאת, או כל אדם, המקר כל קביעה מקביעותיה של הפקודה הזאת או כללים שהותקנו לפיהן, או חדל מלמלא אחריהם, ועל כך לא הותקן במיוחד עונש אחר, יהיה צפוי — משיתחייב בדין — לקנס של

עונש על עבירות.
100 ₪
100 ₪
100 ₪

74. א. ז'יג מס הונגריה וסא. אהא, סד יאק י"א טלמא טל"ו (31 דולר-1946) 6 יקס
ס ל"ב כסידורים 32, 33, א 74 ל"ג אהאט אס ל"ב 68 אהאט 4.

דחמת קנסים
100 ₪

חמישים פונט, ובמקרה אית'שלום — למאסר לפרק'זמן שלא יעלה על שלושה חדשים.

76. כל אדם, אשר — בלי סיבה מספקת —

(א) חדל מלמלא אחר דרישותיה של הודעה, שניתנה לו לפי הפקודה הזאת ; או

(ב) חדל מלהתייצב. בתשובה על הודעה, שהוצאה לו לפי הפקודה הזאת, או בהתיצבו, חדל מלהשיב על שאלה כל-שהיא שנשאל בהיתר, יאשם בעבירה, ויהיה צפוי — משיתחייב בדין — לקנס שלא יעלה על חמישים פונט, ובמקרה אית'שלום — למאסר לפרק'זמן שלא יעלה על שלושה חדשים, וקנס נוסף שלא יעלה על 500 מיל לכל יום, שבו נמשך אי-התשלום לאחר חיוב בדין.

77.—(1) כל אדם, אשר — ללא תירוץ מסתבר —

(א) עורך דין-וחשבון לא-נכון מתוך השמטת הכנסה כל-שהיא, שעליה הוא נדרש בפקודה הזאת לערוך דין-וחשבון, או מתוך מעטו אותה ; או

(ב) מוסר ידיעות לא-נכונות כל-שהן ביחס לעניין או דבר כל-שהם, המשפיעים על התחייבותו הוא במס או על התחייבותם של כל אדם אחר או של שותפות, יאשם בעבירה, ויהיה צפוי — משיתחייב בדין — לקנס שלא יעלה על מאה פונט ופי שניים בסכום המס, שהושם מתוך מיעוט בתוצאתם של אותם דין-וחשבון או ידיעות לא-נכונים, או שהיה מושם כן מתוך מיעוט, אילו קיימו הדין-וחשבון או הידיעות נכונים.

(2) שום אדם לא יהיה צפוי לעונש כל-שהוא לפי הסעיף הזה, אלא אם הוגשה התלונה, הנוגעת באותה עבירה, בשנת-השומה, שבגינה או בהמשכה בוצעה העבירה, או במשך שלוש שנים לאחר תומה.

(3) פקיד-השומה רשאי לבוא לכלל פשרה על כל עבירה על הסעיף הזה, וכן רשאי הוא — לפני פסק-הדין — לעכב כל משא-ומתן משפטי לפי הסעיף הזה, או לבוא לכלל פשרה עליו.

78.—(1) כל אדם, החדל — במזיד או ללא תירוץ מסתבר — מלשלם בחודש כל-שהוא לפקיד-השומה, במשך הזמן שנקבע, את כלל סכומם של הניכויים, שניכה לפי סעיף 48 במשך החודש הקודם, יאשם בעבירה, ומשיתחייב בדין, יהיה צפוי לקנס של מאה פונט ופי-שניים בכלל סכומם של הניכויים ההם, ובמקרה אי-תשלום — למאסר של שישה חדשים.

(2) פקיד-השומה רשאי לבוא לכלל פשרה על כל עבירה על הסעיף הזה, וכן רשאי הוא — לפני פסק-הדין — לעכב כל משא-ומתן משפטי לפי הסעיף הזה, או לבוא לכלל פשרה עליו.

79.—(1) כל אדם, אשר — במזיד, בכוונה להתחמק, או לעזור לכל אדם אחר להתחמק, ממש —

(א) משמיט מתוך דין-וחשבון, שנערך לפי הפקודה הזאת, הכנסה כל-שהיא הצריכה להיכלל ; או

(ב) עורך הרצאת-דברים או רשומה כוזבות בדין-וחשבון כל-שהוא, שנערך לפי הפקודה הזאת ; או

(ג) עונה תשובה כוזבת, בין בעל-פה ובין בכתב, על כל שאלה שנשאלה, או

עונש על חר'זון סלמלא אחר הודעה וכו'.

108 א°
162 א°

עונש על עריכת רוחות לא-נכונים וכו'.

108 א°
162 א°

108 א°

עונש על חר'זון סלשם סכום של ניכויים.

108 א°
162 א°

סביעות ענשים ביחס למרמה וכו'.

108 א°
162 א°

דרישת ידיעות שנערכה. בהתאם לקביעותיה של הפקודה הזאת; או
(ד) מכין או מקיים, או מרשה להכין או לקיים, ספרי חשבונות או רשומות
אחרות כוזבים כל-שהם, או מעוות או מרשה לעוות ספרי חשבונות או
רשומות כל-שהם; או

(ה) משתמש בכל מרמה, נכל או תחבולה שהם או מרשה להשתמש בכל אותם
מרמה, נכל או תחבולה,

יאשם בעבירה, ויהיה צפוי על כל עבירה כזאת — משיתחייב בדין — לקנס שלא
יעלה על מאתיים פונט ופי-שלושה בסכום המס, שהוא מתחייב בו לפי הפקודה
הזאת על שנת-השומה שבגינה או בהמשכה בוצעה העבירה, או למאסר לכל פרק-
זמן שלא יעלה על שישה חדשים, או לאותם קנס ומאסר כאחד.

(2) פקיד-השומה רשאי לבוא לכלל פשרה על כל עבירה על הסעיף הזה, וכן
רשאי הוא — לפני פסק-הדין — לעכב כל משא-ומתן לפי הסעיף הזה או לבוא
לכלל פשרה עליו.

מס יהיה משתלם
למרות כל משא
ומתן משפטי על
ענשים וכו'.

80. כינון משא-ומתן משפטי על עונש, קנס או פרק-זמן של מאסר לפי הפקודה
הזאת, או הטלתם, לא תפטורנה אדם כל-שהוא מהתחייבות לשלם מס כל-שהוא,
שבו הוא חייב או עשוי להיות חייב.

כיוון בדבר משא-
ומתן משפטי פלילי.

81. קביעותיה של הפקודה הזאת לא תפגענה בכל משא-ומתן משפטי פלילי
לפי כל פקודה או חוק אחרים.

חלק ט"ו—כוח להתקין כללים.

כוח להתקין
כללים.

82. הנציב העליון במועצה רשאי להתקין מוזמן לזמן כללים בדבר ביצוע
קביעותיה של הפקודה הזאת בדרך-כלל, וכן רשאי הוא — במפורט — להתקין
בכללים ההם דבר —

(א) טפסיהם של דינים-וחשבונות, תביעות, הרצאת-דברים והודעות לפי
הפקודה הזאת;

(ב) ניכוי ותשלומו של מס במקור בגין דמי-השתכרויות ופנסיות, המשתלמים
מהכנסות פלשתינה (א"י), או בגין כל הכנסה אחרת, העשויה להיות
מתחייבת במס, לפי סעיף 15(ב) או 15(ה);

(ג) כל אותם עניינים, שאותם מרשה הפקודה הזאת לקבוע.

חלק ט"ז—הפקעה ותחילת תוקף.

83.—(1) פקודת מס ההכנסה, 1941, מופקעת בזה.

הפקעה.
מס' 23 לש' 1941.
מס' 9 לש' 1945.

(2) כדי להסיר ספק, ובלי לפגוע בקביעותיה של פקודת הפירושים, 1945,
מכריזים בזה כי מס הכנסה יושם, יורם וייגבה על כל שנת-שומה שלפני שנת-
השומה המתחילה ביום האחד באפריל, 1947 — כאשר הוגדר הדבר בסעיף 2 של
פקודת מס ההכנסה, 1941, לפי פקודת מס ההכנסה, 1941, ואותן תוצאות עצמן
תהיינה נובעות מכך, כאילו לא נחקקו קביעותיה של הפקודה הזאת, להבדיל
מקביעותיהם של הסעיפים 72 ו-73.

מס' 23 לש' 1941.

84. הפקודה הזאת תיכנס לתקפה ביום האחד באפריל, 1947, חוץ ממקום
שנקבעה קביעה אחרת בפקודה הזאת.

תחילת-תוקף.

תוספת.

1. בתוספת הזאת —

„אפוטרופוס” מובנו אפוטרופוס על רכוש אויב, שנתמנה לפי סעיף 9 של פקודת המסחר עם האויב, 1939;

„החוק המתייחס אל מסחר עם האויב” מובנו פקודת המסחר עם האויב, 1939, או כל פקודה או חוק אחרים המתייחסים אל מסחר עם האויב, וכל רימוז שבתוספת הזאת על כל כסף, רכוש או הכנסה שקיבלם האפוטרופוס או שהם נמצאים בידו, יתבאר כאילו הוא כולל כסף, רכוש או הכנסה המוחזקים לפקודתו של אפוטרופוס;

„רכוש” מובנו כמובן שנועד לו בסעיף 9 של פקודת המסחר עם האויב, 1939.

2. מקום שהכנסה כל־שהיא, שהיתה מוכללת — אלמלא פעולת החוק המתייחס אל מסחר עם האויב — בהכנסתו, העשוייה להיות מתחייבת במס, של אדם כל־שהוא לשנה כל־שהיא הקודמת בסמוך לשנת־שומה כל־שהיא, הופכת למשתלמת לאפוטרופוס, יהיו רואים את ההכנסה ההיא כאילו היה הכנסתו של האדם ההוא, ומותר יהיה לערוך על האפוטרופוס — בלא שתימסר לאדם ההוא הודעה בדבר הגשת דין־וחשבון — אותן שומות מס עצמן בגין אותה הכנסה, שמותר היה לערוך על האדם ההוא, אילו היתה זו הכנסתו והיתה מוכללת בהכנסתו; העשוייה להיות מתחייבת במס, לאותה שנה.

3. מקום שנערכה שומה על אפוטרופוס לפי פסקה 2 של התוספת הזאת בגין הכנסה כל־שהיא, או מקום שקיבל אפוטרופוס הכנסה כל־שהיא ששולמה מתוך כפירות לניכוי מס, ובכל אחד ואחד מן המקרים האלה הוכח כדי הנחת דעתו של פקיד־השומה כי — אילו לא פעולתו של החוק המתייחס אל מסחר עם האויב — היתה מוענקת לאדם, שאילו לא פעולתו של החוק ההוא, היה עשוי להיות נישום למס על אותה הכנסה או היה נושא בעול מס על אותה הכנסה, הקילה מכל המס או חלק ממנו, אילו הוגשה תביעה על־כך, תוענק אותה הקילה עצמה לאפוטרופוס בדרך השבת תשלום או בדרך אחרת.

4. מקום שבמקרה של יחיד כל־שהוא, שהיה זכאי — אילו לא פעולתו של החוק המתייחס אל מסחר עם האויב — בהכנסה כל־שהיא המשתלמת לאפוטרופוס, סבור פקיד־השומה — לפי ידיעות כל־שהן שבידו — שהכנסה כל־שהיא (שאינה הכנסה שעליה חלות פסקותיה הקודמות של התוספת הזאת) היתה, אילו נמסרה לאותו יחיד הודעה להגיש דין־וחשבון, טעונה הכללה בהכנסתו, העשוייה להיות מתחייבת במס, של אותו יחיד, יהיה הלה רשאי לערוך — בלי למסור הודעה כל־שהיא להגיש דין־וחשבון או ללא כל הודעת שומה — שומת־מס על אותו יחיד בגין אותה הכנסה.

5. האפוטרופוס ישלם או יגרום כי ישולם — להוציא מה שהותקן במפורש בתוספת הזאת — מתוך כסף שבידו, שבו היה זכאי איזה אדם אחר, אילו לא פעולת החוק המתייחס אל מסחר עם האויב, מס כל־שהוא, שנישום על האפוטרופוס בתוקף פסקה 2 של התוספת הזאת, ובו היה מתחייב או נושא אותו אדם אחר, אילו לא פעולתו של החוק ההוא.

6.—(1) אפוטרופוס ישלם או יגרום שישולם — לפי דרישתו של פקיד־השומה — מתוך כסף שבידו, שבו היה זכאי איזה אדם אחר, אילו לא פעולת החוק המתייחס

פירוש.

מס' 36 ש' 1939.

מס' 36 ש' 1939.

מס על הכנסה
העשוייה להשתלם
לאפוטרופוס.תביעות מאת
אפוטרופוס על
הקילה ממס.מותר לערוך
שומות על יחידים
מסויימים.חובתו של אפו-
טרופוס לשלם מס.נפקותו של
השלום מס בירי
אפוטרופוס.

אל מסחר עם האויב, מס' כל-שהוא, שעליו נאמר בתביעה כי הוא מגיע מן האדם
ההוא על כל שנת-שומה שהיא.

(2) סך כל-שהוא, ששילמו האפוטרופוס בהמשך לאותה תביעה, יהיו רואים
אותו — לצורך הפקודה הזאת — כאילו שילמו האדם, שעליו נאמר בתביעה שהוא
האדם שממנו הוא מגיע.

(3) אפשר לכלול סך בכל דרישה כזאת כאמור לעיל, אף-על-פי שהשומה
הנוגעת בדבר עודנה משמשת, או עלולה להיות משמשת, נושא להשגה או ערעור.

7. מקום שמשחרר האפוטרופוס — בשביל אדם כל-שהוא, או לטובתו, או
בשביל באי-כוחו האישיים החוקיים — כל דבר שבידי האפוטרופוס, שבו היו
זכאים אותו אדם או באי-כוחו האישיים, הכול לפי העניין, אילו לא פעולתו של
החוק המתייחס אל מסחר עם האויב —

(א) יטופל לאחראי-מכן — לכל צרכי הפקודה הזאת — בהכנסה כל-שהיא,
שהיתה שייכת — אילו לא פעולתו של החוק ההוא — לאותו אדם, או לאיזה
אדם שמכוחו הוא טוען, כאילו היתה זאת הכנסתו של האדם, שהכנסתו היתה
זאת — לצרכים ההם — אילו לא פעולתו של החוק האמור;

(ב) יטופל לאחראי-מכן בכל מס, ששילמו אפוטרופוס בדרך ניכוי או בדרך אחרת
בגין כל הכנסה כזאת, כאילו שילמו האדם הנזכר לאחורונה, ובכל הקילות,
שהותרו לאפוטרופוס בגין כל הכנסה כזאת, יטופל לאחראי-מכן, כאילו ניתנו
לאדם הנזכר לאחורונה; וכן

(ג) יהיו האדם הנזכר לאחורונה או באי-כוחו האישיים החוקיים רשאים להגיש
לאחראי-מכן השגות או ערעורים על שומה כל-שהיא שנערכה על האפוטרופוס,
בגין כל הכנסה כזאת, כאילו נערכה השומה עליהם.

8. מקום שנערכה שומה על האפוטרופוס, לפי קביעה כל-שהיא מקביעותיה
הקודמות של התוספת הזאת, והאפוטרופוס שילם, או העביר לאדם אחר כל-שהוא,
או שחרר בשבילו, או הרשה לשלם, או להעביר לו, את ההכנסה, או חלק כל-שהוא
ממנה, בין לפני עריכת השומה ובין לאחריה, יהיה אותו חלק — לכשיש כזה
בנמצא — מן המס, העשוי להשתלם מכוח תקפה של השומה, ואין האפוטרופוס יכול
לשלמה, לפי קביעותיה הקודמות של התוספת הזאת, חוב המגיע לממשלת
פלשתינה (א"י) —

(א) במקרה שעליו חלה הפסקה הקודמת האחרונה — מן האדם, שבו נוהגים —
לפי אותה פסקה — כאילו היתה זו הכנסתו, או מבאי-כוחו האישיים החוקיים;
וכן

(ב) במקרה אחר כל-שהוא — מן האדם, שלו שולמה או הועברה או בשבילו
שוחררה כך ההכנסה,

החלק יהיה עשוי להתפרע בהתאם לכך, והאפוטרופוס יפסוק להיות אחראי למס.

9. למרות דבר כל-שהוא שבפקודה הזאת המגביל- את הזמן לעריכת שומות,
אפשר לערוך שומות לפי פסקאות 2 ו-4 של התוספת הזאת בזמן כל-שהוא לפני אותו
תאריך, שיהיה הנציב העליון במועצה עשוי לקבעו לאחראי-מכן, וכל השגה או
ערעור על כל שומה כזאת או כל תביעה, שהוגשה בין בידי האפוטרופוס ובין
בתוקף פסקה 7 של התוספת הזאת, בדבר הקילה ממס, מותר להגישם או לערכם
בזמן כל-שהוא לפני התאריך האמור, למרות כל דבר שבפקודה הזאת, המצמצם את
הזמן לעריכת השגות או להגשת ערעורים או תביעות בדבר הקילה.

נפקותו של
שחרור רכוש או
הכנסה בידי
אפוטרופוס.

תשלום מס מקום
שהכנסה הועברה
או שוחררה על-
ידי אפוטרופוס.

הנחה בדבר
נכילות זמן.

10. לצרכי פסקאות 2 עד 4 של התוספת הזאת יהיו מניחים, פרט למידה שבה יוכח היפוכו של דבר, כי מאז יום השלושה בספטמבר, שנת אלף תשע מאות שלושים ותשע, לא אירע דבר שיש בו כדי לשנות את בני-האדם, שהיו זכאים — אילו לא פעולת החוק המתייחס אל מסחר עם האויב — בכסף או ברכוש כל-שהם, או בהכנסה שמהם, ושומה כל-שהיא, הנערכת לפי פסקה 2 של התוספת הזאת, תנוקב בשם האדם, שסבורים בו כי הוא האדם שהיה זכאי — אילו לא פעולתו של החוק האמור — בהכנסה הנוגעת בדבר.

בני-אדם שרואים אותם כזכאים בהכנסה.

11. מקום שהיתה הכנסה ממקור כל-שהוא על שנה כל-שהיא נעשית משתלמת לאפוטרופוס, אילו לא העובדה שאין הכנסה מצוייה לתשלום מאותו מקור באותה שנה, ואולם — מלבד פעולתו של החוק המתייחס אל מסחר עם האויב — היה מס עשוי להיות מושם על אותה הכנסה, תהיה נודעת לקביעותיה של התוספת הזאת נפקות, כאילו היתה הכנסה מאותו מקור מצוייה לתשלום באותה שנה, ותהיה נעשית משתלמת לאפוטרופוס.

מס יוטל על הכנסה שנתרבתה.

12. לתוספת הזאת תהיה נודעת נפקות בגי מס על שנת-השומה המתחילה ביום 1 באפריל, 1947, ושנות-שומה שלאחריה.

שנים שעליהן חלה התוספת הזאת.

ה. ל. ג. גרניי
מנהל ענייני הממשלה.

28 במארס, 1947.

פקודת מס רכוש חקלאי (תיקון).

מס' 14 לש' 1947.

פקודה הבאה לתקן את פקודת מס הרכוש החקלאי, 1942.

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור:—

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת מס הרכוש החקלאי (תיקון), 1947, ותהיה נקראת ומתבארת כאחת עם פקודת מס הרכוש החקלאי, 1942, הקרוייה להלן „הפקודה העיקרית“.

שם קצר.
מס' 5 לש' 1942.

2. סעיף 4 של הפקודה העיקרית יתוקן במחיקת הביטוי „בעד קרקע, לפי השעור המפורט בתוספת לפקודה זו, הכל לפי הסוג שהקרקע שייכת לו“, המצוי בשתי השורות הראשונות של פסקה (א) מסעיף-קטן (1) שבו, והחלפתו בביטוי הבא:—

תיקון סעיף 4 של הפקודה העיקרית.

„על קרקע שהנה מסודרת בגין כל חלקה ממנה — כמוגדר בפקודת הקרקעות (סידור זכות-קניין) — לחוד, בשיעור או בשיעורים הרשומים בתוספת על הפקודה הזאת בגין הסוג או הסוגים, שאליהם שייכת כל חלקה מן החלקות האלה ועל קרקע שאינה מסודרת בשיעור או בשיעורים הרשומים בתוספת על הפקודה הזאת בגין הסוג או הסוגים, שאליהם שייכת אותה קרקע“.

פרק 5.

3. סעיף-קטן (1) של סעיף 5 מן הפקודה העיקרית יתוקן מתוך שתימחקנה ממנו המלים „מן היום הראשון באפריל שלאחר אותה הודעה“, המצויות בשורה האחרונה של אותו סעיף-קטן, ותוחלפנה בדברים הבאים:—

תיקון סעיף 5 של הפקודה העיקרית.

„(א) במקרה של קרקע נטועה מזוים, אם הוחל בנטיעה בכל-זמן במשך התקופה שבין היום האחד בינואר והיום השלושים ואחד במארס, בשנת לוח כל-“